

DE STER

Maart 1981 · 81ste jaargang · Nummer 3

GM
M205.5
S838D4
v.81
1981

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

Maart 1981
81ste jaargang
Nummer 3

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalebureau, Mauritsstraat 100, 3583 HW Utrecht.

Inhoudsopgave

Kinderen Gods onderwijzen. <i>N. Eldon Tanner</i>	1
„Uw voortdurende metgezel“:	
De beloofde zegeningen van de Heilige Geest. <i>Spencer J. Condie</i>	5
Wanneer moet ik niet van het avondmaal nemen? <i>Larry Hiller</i>	10
De gevolgen van een zegen. <i>Hans-Wilhelm Kelling</i>	13
Gedachten die overwogen moeten worden. <i>Hugh W. Pinnock</i>	15
Houden van de dingen waar God van houdt. <i>Dennis R. Peterson</i>	17
Een strijd die gewonnen werd. <i>Constance Polve</i>	21
Kunt u slagen voor het eindexamen? <i>Dean L. Larsen</i>	25
Wees een zendeling. <i>LeGrand Richards</i>	28
Tienden betalen - het gaat. <i>Keith Moore</i>	36

Kinderster

De cactus, het kruis en Pasen. <i>Jeffrey R. Holland</i>	1
Het gebed. <i>Susan Piele</i>	4
John Taylor 1808-1887	7
Voor de grap	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Boodschap van het Eerste Presidium

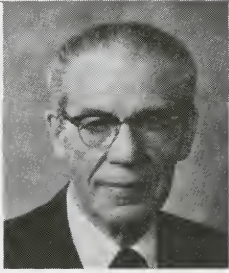
Deze boodschap is gericht tot allen die op het ogenblik de kerk in leiderschapsposities dienen, tot hen die te zijner tijd zulke posities zullen aanvaarden en tot hen die hun leiderschap zullen volgen.

Als leden van de kerk moet een ieder van ons zijn persoonlijke verantwoordelijkheid om het koninkrijk van God, hetwelk zijn kerk op aarde is, voorwaarts te doen gaan, erkennen. Er zijn

Kinderen Gods onderwijzen

President N. Eldon Tanner,
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

N. Eldon Tanner

zekere fundamentele zaken die we erkennen moeten om deze verantwoordelijkheden op de juiste wijze op ons te nemen en ten uitvoer te brengen.

Allereerst moeten we erkennen dat we allemaal geestelijke kinderen van God zijn en ik kan geen betere manier bedenken om uit te leggen wie we zijn en waarom we hier zijn, dan het citeren van de woorden van het welbekende lied: „Ik ben een kind van God”.

*Ik ben een kind van God,
door Hem op aarde gebracht.
Hij heeft mij met een veilig thuis,
met ouders lief bedacht.*

*Ik ben een kind van God,
toch voel ik mij heel klein;
begrijpen wil ik heel zijn plan,
een voorbeeld allen zijn.*

*Ik ben een kind van God,
Hij geeft mij toch zoveel,
als ik maar leer zijn wil te doen,
wordt zaligheid mijn deel.*

(Refrein)

*Leid mij, help mij, blijf dichtbij mij,
vraag ik hun steeds weer,
leer mij al wat ik moet doen,
dat ik tot Hem wederkeer.*

(Uit Zing maar mee, nr. B-76.)

Het is een wonderbaar voorrecht om on-

der leiding van een profeet lid te zijn van en te werken in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en te weten dat wij de wil van onze Vader in de hemel doen. Ik weet en geef getuigenis dat president Spencer W. Kimball een profeet van God is en heden de aangelegenheden van zijn kerk op aarde leidt.

Mijns inziens kan niemand een grotere roeping krijgen dan die van leerkracht in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Op de een of andere manier zijn we allemaal leerkrachten of we nu geroepen zijn en als zodanig aangesteld of niet. De Heiland stond zelf bekend als de grootste leraar van allen. Laten we Hem en het voorbeeld dat Hij heeft gegeven in alles proberen na te streven.

Ik ben telkens weer ontroerd als ik denk aan zijn bezoek aan de mensen in het Amerikaanse werelddeel. Deze en de andere geschiedenissen over zijn leven en zijn gelijkenissen zijn de beste manier die ik ken om ons te helpen begrijpen dat Jezus Christus werkelijk leeft, dat Hij belangstelling voor ons heeft, dat Hij van ons houdt, dat Hij wil dat wij het goede doen opdat we gelukkig kunnen zijn.

Er is beslist geen betere manier om kinderen - en we zijn allemaal kinderen in de ogen van onze Hemelse Vader - met nadruk te wijzen op de grote liefde en bezorgdheid die Jezus voor hen heeft, dan door het verslag in de Schriften te lezen over zijn bezoek aan het volk in het Amerikaanse werelddeel.

„En Hij gebood, dat hun kindekens zouden worden gebracht.

Dus brachten zij hun kindekens, en zetten hen op de grond neder rondom Hem, en Jezus stond in het midden; en de scha-

re week terug, totdat zij allen tot Hem waren gebracht.

En toen zij allen waren gebracht, en Jezus in het midden stond, gebood Hij de schare, dat zij op de grond zouden nederknielen.

En toen zij allen waren nedergekniel, was Jezus innerlijk diep bewogen, en zeide: Vader, Ik ben bedroefd over de goddeloosheid van het volk van het huis Israëls.

En toen Hij deze woorden had gezegd, knielde ook Hijzelf ter aarde neder; en ziet, Hij bad tot de Vader, en wat Hij bad, kan niet worden beschreven, en de schare, die Hem hoorde, gaf er getuigenis van.

En op deze wijze gaven zij getuigenis: Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij Jezus tot de Vader zagen en hoorden spreken;

En geen tong kan uiten, noch kan het

door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.

En toen Jezus Zijn gebed tot de Vader had beëindigd, richtte Hij zich op; maar zo groot was de vreugde van de schare, dat zij overstelpt was. En Jezus sprak tot hen, en verzocht hun op te staan.

En zij stonden op, en Hij zeide tot hen: Gezegend zijt gij wegens uw geloof. En nu, ziet, Mijn vreugde is volkomen.

En toen Hij deze woorden had gezegd, weende Hij, en de schare gaf er getuigenis van; en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader.

En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom;

En Hij sprak tot de schare, en zeide tot hen: Ziet uw kleinen.

En toen zij opblikten, richtten zij hun ogen ten hemel en zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen.” (3 Nephi 17:11-24.)

Kunt u zich een heerlijker beeld voorstellen of een heerlijkere ervaring? Deze geschiedenis leert ons dat de Heer van ons houdt en dat engelen ons behoeden. We leren ook dat we kunnen bidden tot een liefhebbend Vader in de hemel Die onze gebeden hoort en verhoort. Een van de doeltreffendste manieren om het denken en het leven van onze kinderen te beïnvloeden is om hun gedachten in de vorm van goede verhalen, platen en idealen ten goede te beïnvloeden.

Als leden van de kerk hebben wij het geluk dat we weten en in staat zijn zonder enige twijfel getuigenis af te leggen dat God leeft, dat Jezus de Christus is, dat Zij persoonlijk belang in ons stellen en dat wij het ware en eeuwige evangelie hebben. Laten we elke dag zo leven dat we anderen laten weten dat wij dit getuigenis werkelijk bezitten; dat er geen twijfel in onze gedachten is; dat wij de Heer, onze God, liefhebben met ons ganse hart, macht, verstand en sterkte en dat we bereid zijn Hem in alles te dienen. Hij heeft gezegd:

„Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.” (Johannes 15:10.) Ik heb de waarheid van de vermaning en belofte die de Heiland in de volgende woorden geeft vele malen gezien en bewezen:

„Zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn ge-

rechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” (Matteüs 6:33.)

Het is tegenwoordig zoveel gemakkelijker om ons te veroorloven meer belangstelling aan de dag te leggen voor wereldse zaken en vreugden dan om nauwgezet voort te gaan eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid te zoeken. Het is daarom uitermate belangrijk dat we altijd op onze hoede zijn en daarbij onthouden dat wij door voorbeelden doeltreffender onderwijzen dan door voorschrift. Laten we nooit de stelling „Uw daden spreken zo luid dat ik niet kan horen wat u zegt” vergeten.

Wat zou dit een prachtige wereld zijn als de leiders van elke organisatie zo zouden kunnen leven dat ze terecht zouden kunnen zeggen: „Kom, volg mij,” zoals de Heiland gezegd heeft en zouden weten dat de kinderen van onze Vader zo geleid werden op de paden van waarheid en gerechtigheid.

Het volgende vers dat ik vele jaren geleden geleerd heb, heeft altijd veel indruk op mij gemaakt:

Ik ben het kind.

In uw hand ligt mijn bestemming.

U bepaalt grotendeels of ik succes zal hebben of zal falen.

Leer mij, bid ik, wat mij gelukkig zal maken.

Onderricht mij zo, smee ik, dat ik de wereld tot zegen mag zijn.

Als we zo kunnen leven en onderwijzen dat we anderen door ons voorbeeld en woord kunnen helpen om van de wereld een beter oord te maken om te leven, dan hebben we aan een deel van onze verplichting tegenover onze hemelse Vader voldaan. Mogen we allen besluiten om dit te doen. □

„UW VOORTDURENDE METGEZEL”

De beloofde zegeningen van de Heilige Geest

Spencer J. Condie

Tijdens het latere deel van zijn aardse bediening begon de Heiland zijn apostelen op zijn onvermijdelijke vertrek voor te bereiden. Hij verzekerde hen: „En Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn.” (Johannes 14:16.)

„Indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.” (Johannes 16:7.)

Alhoewel deze opmerkingen tot de apostelen van de oorspronkelijke kerk gericht waren, geldt de belofte van de Heer

voor ieder lid van de kerk. Afhankelijk van de waardigheid van iemand, kan de Heilige Geest zowel met ouders en kinderen, als met huisonderwijzers en huisbezoeksters, als met apostelen en profeten verblijven.

In de aangrijpende verhandeling over de Trooster, die Johannes de Geliefde zo prachtig heeft weergegeven, verklaarde de Heer heel precies bepaalde manieren waarop de Heilige Geest ons dagelijks leven kan beïnvloeden. De volgende ware verhalen illustreren die invloed.

**„Ik zal u niet als wezen achterlaten”
(Johannes 14:18).**

Toen de begrafenisdienst voor een jonge moeder die bij een bevalling gestorven was ten einde liep, maakte zich een neerslachtige stemming meester van de rouwdragenden. De grafreden waren welsprekend geweest, maar velen die daar op die dag bijeengekomen waren, hadden een enigszins verbitterd gevoel. Hoe kon een liefhebbend Vader in de hemel het toelaten dat zo'n lieve moeder weggenomen werd, terwijl ze een gezin achterliet met vier kleintjes die nu alleen door een bedroefde vader verzorgd moesten worden.

Aan het slot van de vastgestelde dienst stond de jonge vader rustig van zijn plaats op en liep naar het spreekgestoelte. „Ik voel dat u bedroefd en bezorgd bent,” zei hij kalm, „maar er is iets dat ik u vertellen moet om u te troosten. Het eerste uur na de dood van mijn vrouw wist ik niet hoe het voor mij mogelijk zou zijn om dit te verdragen - hoe het voor mij mogelijk zou zijn om het zonder haar te moeten stellen. Maar toen vervulde een lieflijke, vredige geest mijn ziel en sindsdien heb ik de zekerheid gehad dat alles in orde zal komen. Maakt u

zich geen zorgen over ons, het zal ons goed gaan.”

Deze zelfde geest van vertroosting vervulde de aanwezigen. Iedereen ging vertroost naar huis.

**„Hij zal de wereld overtuigen van zonde”
(Johannes 16:8).**

In zijn grootse, heilzame toespraak onderrichtte koning Benjamin de heiligen dat zij zich om de natuurlijke mens te overwinnen, moeten overgeven „aan de ingevingen des Heiligen Geestes.” (Mosiah 3:19.) Alma heeft zinspelend op het feit dat de Heilige Geest er actief naar streeft om de mens te helpen zijn zonden te overwinnen zijn broeders vermaand om „niet meer tegen de Heilige Geest (te) strijd(en)”. (Alma 34:38.)

Het volgende is een waar verhaal over een zakenman van middelbare leeftijd die heel sterk voelde dat de Trooster hem ertoe wilde brengen het goede te doen. Broeder Johnson (de naam is fictief) was al twintig jaar lang ernstig verslaafd aan roken. Hij wilde zo graag actief zijn in de kerk, maar hoe dan ook leek deze gewoonte een schijnbaar onoverkomelijk hindernis te zijn tussen hem, de Heer en het actief zijn in de kerk.

Op een stormachtige winterdag op het werk had hij er het land aan dat het voor hem niet mogelijk was op te houden met het roken van de ene sigaret na de andere, toen voelde hij een doordringende, geestelijke ingeving die hem ertoe bracht zijn werk in de steek te laten en zijn werknemers te vertellen dat hij de rest van de dag weg zou zijn. Ondanks het koude weer en de diepe, verse gevallen sneeuw, liep hij ver een eenzaam ravijn in. Met de bedoeling de Heer in een afgelegen plaats om raad te vragen en opdat hij innig en hardop kon bidden, trok hij

verder totdat de sneeuw tot aan zijn heupen kwam en hij niet verder kon lopen. Op dat tijdstip en op die plaats wendde hij zich heel nederig tot de Heer. Hij smeekte de Heer om hem kracht te geven, opdat hij vrij zou mogen zijn van die

---

„Enkelen van Gods bijzonder uitverkoren dienstknechten zoals Henoeh, Mozes en Elia konden moeilijk spreken. Alhoewel een stralend gezicht en een vloeiend taalgebruik wenselijke kwaliteiten zijn bij het prediken van het evangelie, vindt bekering door de Heilige Geest en niet door de zinsbouw plaats.”

---

verraderlijke macht waardoor de nicotine hem gevangen hield. Na een krachtig gebed, stond hij op als een ander mens. De ketenen waren verbroken. Hij had de waarheid gezocht en de waarheid had hem vrijgemaakt. Zes maanden later werd hij tot bisschop van zijn wijk geroepen. Hij diende getrouw en goed.

„Die zal u alles . . . te binnen brengen” (Johannes 14:26).

Een ijverige lector in Amerika die honger wilde, had jarenlang gezwoegd in de hoop een doctoraat te kunnen krijgen van een van de vooraanstaande universiteiten. Hij had zich zorgvuldig voorbe-

reid op zijn mondelinge eindexamens. Hij en zijn vrouw hadden dagenlang ernstig gevast en gebeden en gevraagd of de Geest des Heren tijdens zijn examen bij hem wilde zijn.

De nacht voor zijn mondelinge betoeg wierp deze jongeman zich heen en weer, draaide zich steeds om in bed en kon niet slapen. Toen hij zich langzamerhand begon te ontspannen, passeerden de vragen die hem de volgende morgen gesteld zouden worden voor zijn geestesoog. Hij begon zich geestelijk voor te bereiden op de antwoorden op elke vraag die in zijn gedachten opkwam.

De volgende morgen kwam hij op het vastgestelde uur aan voor het examen. Tot zijn aangename verrassing was de eerste vraag die hem door het examencomité gesteld werd, de eerste vraag die hij de vorige avond in gedachten had beantwoord. Toen het examen op gang kwam, werd hem in dezelfde volgorde waarin deze de vorige nacht waren voorgekomen vraag na vraag gesteld. Het is onnodig te zeggen dat hij met vlag en wimpel voor het examen slaagde. Hij heeft zijn leven en beroep gewijd aan de dienst van de Heer.

„De Heilige Geest voert het (evangelie) tot het hart der menskinderen” (2 Nephi 33:1).

De knappe Amerikaanse jongeling was slechts een paar weken in Tsjecho-Slowakije. Hij was zonder enige taalopleiding gekomen om de Tsjechen het evangelie in hun eigen taal te prediken. Nu was de tijd aangebroken om zijn eerste toespraak te houden voor een groep heiligen en belangstellende onderzoekers. Zijn ervaren collega had ijverig gewerkt om hem te helpen zijn toespraak op te schrijven en had ook gezorgd voor

een fonetische leidraad om hem te helpen bij de uitspraak van deze zeer moeilijke taal. Nu moest hij de gemeente alleen toespreken.

Toen de jonge man begon te spreken, leed zijn seniorcollega in stilte terwijl zijn jeugdige collega verder ging en elke grammaticale regel van de hele Tsjechische taal misbruikte. Dat was echter nog niet alles, zijn uitspraak was zo afschuwelijk dat weinigen uit de gemeente toch niet konden begrijpen wat hij zei.

Na de vergadering was de jongeman enigszins verlegen en teleurgesteld tot een deftige, oudere onderzoekster naar hem toe kwam. Met betraande wangen en trillende stem vertelde ze hem (door middel van een tolk): „Ik voelde dat alles wat u zei waar was - ik wil gedoopt worden.” De belofte in het Boek van Mormon luidt: „Wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen.” (2 Nephi 33:1.)

Enkelen van Gods bijzonder uitverkoren dienstknechten zoals Henoeh, Mozes en Elia konden moeilijk spreken. Alhoewel een stralend gezicht en een vloeiend taalgebruik wenselijke kwaliteiten zijn bij het prediken van het evangelie, vindt bekering door de Heilige Geest en niet door de zinsbouw plaats.

„De Trooster . . . zal u alles leren” (Johannes 14:26).

Het jonge paar keek elkaar bezorgd aan toen de vier broeders die er nogal voornaam uitzagen hun huis binnenkwamen en op de bank gingen zitten. De moeder wiegde de tweelingbaby's die ze twee maanden tevoren gekregen had zachtjes heen en weer, terwijl de twee oudere kinderen van drie en vijf nieuwsgierig naar

die mannen met hun ernstige gezichten staarden.

Nu begon de ringpresident te spreken: „Zuster, hoe zou u het vinden als we u vertellen dat de Heer uw man geroepen heeft tot bisschop van een nieuwe wijk in Zion?”

„Hij smeekte de Heer om hem kracht te geven, opdat hij vrij zou mogen zijn van die verraderlijke macht waardoor de nicotine hem gevangen hield. Na een krachtig gebed, stond hij op als een ander mens.”

Ze keek naar die vier kleine kinderen, terwijl ze in gedachten vooruitliep op de extra verantwoordelijkheden die ze zou moeten dragen wanneer haar man zijn plichten als bisschop vervulde. Zonder aarzeling antwoordde ze: „Als dat hetgene is wat de Heer wil, zal ik mijn man in alles wat in mijn vermogen ligt ondersteunen.”

Haar jonge echtgenoot had gedacht dat hij waarschijnlijk eens een dergelijke roeping zou krijgen, misschien als hij in de veertig of vijftig zou zijn en nadat hij zich voldoende voorbereid had. Maar nu was hij nauwelijks dertig. Alhoewel de Geest hem een paar dagen tevoren had gewaarschuwd dat de roeping zou komen, voelde hij zich toch totaal onbekwaam en volkomen overrompeld.

Gedurende verschillende slapeloze nachten overpeinsde hij de grote betekenis van de roeping. Hoe moet men te

werk gaan bij het organiseren van een nieuwe wijk? Hoe kon hij er zeker van zijn wie de Heer wilde hebben als: zijn raadgevers, de ZHV-functionarissen en leraressen, huisonderwijzers, zondagschoolleerkrachten, wijkdirigent of redacteur van het wijkblad? Hij kon dit onrustige, lege gevoel niet kwijtraken.

Een paar dagen later hadden alle bisschoppen in de ring een bijeenkomst met het ringpresidium. Oudere ervaren bisschoppen deelden hun raad en hun adviezen aan de anderen mee. De jonge bisschop ontving handboeken met instructie, een applicatieboek voor bisschoppen, priesterschapsbulletins en ander nuttig materiaal. De leden van het ringpresidium gaven wijze raad, het resultaat van rijke ervaring door in verschillende hoedanigheden in de kerk te werken. Alle broeders knielden samen in gebed en riepen de Geest des Heren aan om hen de weg te wijzen en te leiden bij hun rentmeesterschap als rechter in Israël.

De bisschop herinnerde zich later dat hij de aanwezigheid van de Geest duidelijk voelde toen hij die dag naar huis reed. Evenals iemands ledematen prikkelen wanneer hij te lang in een ongemakkelijke houding gezeten heeft en het bloed naar een hand of voet die „slaapt” toestroomt, was de ingeving van de Geest lichamelijk waarneembaar. Hij kreeg vertrouwen en werd bemoedigd. Hij was nu ijverig werkzaam in het werk des Heren.

Tijdens de jaren die daarop volgden genoot de bisschop het gezelschap van de Heilige Geest bij het nemen van honderden beslissingen met betrekking tot het welzijn van de heiligen in zijn wijk. Hij leerde ook de uiterst belangrijke les „dat

de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd nog aangewend kunnen worden dan *alleen* volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.” (LV 121:36; cursivering toegevoegd.)

Dit is de sleutel tot het bezit van de Heilige Geest en de macht van het priesterschap van God. „Wanneer wij, „daarentegen’ het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eierzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd.” (LV 121:37.)

Hoe kunnen we ervoor zorgen dat de invloed van de Heilige Geest bij ons blijft?

In de hedendaagse openbaringen heeft de Heer ons voorzien van een strategie of formule voor het behouden van de gave van de Heilige Geest, zodat de Trooster voortdurend bij ons kan blijven:

„Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeden.” (LV 121:45,46; cursivering toegevoegd.)

Ik heb een vraag

Vragen van algemeen evangeliebelang worden beantwoord als een leidraad, maar mogen niet beschouwd worden als officiële verklaringen t.a.v. het kerkelijk beleid.

Larry Hiller,
bisschop van de negende wijk Taylorsville, ring
Taylorsville Utah Central en hoofdredacteur
kerkelijke tijdschriften

Wanneer moet ik niet van het avondmaal nemen?

Laten we om die vraag te beantwoorden enkele uiterst belangrijke waarheden opnieuw in ogenschouw nemen. Van alle lasten die mensen in dit leven dragen, is zonde de allerswaarste. En indien deze last wordt weggenomen door de noodzakelijke stappen tot bekering te volbrengen dan is dit een van de ervaringen die de meeste voldoening geeft en de ziel het beste bevredigt. Ware het niet vanwege de Heiland en zijn zoenoffer, dan zouden

we de last van de zonde niet alleen in dit leven moeten dragen, maar ook in de eeuwigheid. We zouden buitengesloten worden van de tegenwoordigheid van God en onderworpen zijn aan de duivel.

De grote betekenis die de verzoening in ons leven heeft, is niet in woorden uit te drukken. Maar de Heer heeft ons een verordening gegeven om ons voortdurend aan de verzoening te herinneren en ons te helpen een steeds groeiende waardering ervoor te ontwikkelen.

De dood en opstanding van Jezus Christus betekenen dat allen die ooit op de aarde leven eens op zullen staan. Maar de verzoening voor zonden heeft alleen betrekking op degenen die Jezus Christus erkennen, zich van hun zonden bekeren en op de juiste wijze en door het juiste gezag gedoopt worden. Vergeving van zonden ontstaat door de verzoening van Christus en door onze bekering. Het ondergaan van de doop is het middel waardoor we aantonen dat we een verbond met de Heer aangaan. We hebben gewoonlijk niet de kracht om na de doop volkomen vrij van zonden te blijven en dus moeten we voortdurend gebruik maken van de beginselen geloof en bekering. Om ons te helpen het grootse verzoeningswerk in ons hart en voor ogen te houden,

en ons in staat te stellen de verbonden die wij bij de doop gemaakt hebben te hernieuwen, stelde de Heer het avondmaal in.

De zinnebeelden van het avondmaal herinneren ons aan het gebroken lichaam en het vergoten bloed van de Heiland en in de avondmaalsgebeden worden de verbonden herhaald die we gesloten hebben bij de doop. Deze zijn dat we (1) de naam van Jezus Christus op ons nemen, (2) zijner altijd indachtig zijn en (3) zijn geboden onderhouden. Daarvoor in de plaats belooft de Heer dat wij altijd zijn Geest met ons zullen hebben.

Net zoals van ons verwacht wordt dat wij ons vóór de doop bekeren, wordt van ons verwacht dat we vóór we van het avondmaal nemen, boetvaardig zijn. In het Boek van Mormon lezen we: „Ziet toe, dat gij niet onwaardig wordt gedoopt; ziet toe, dat gij niet onwaardig van het avondmaal van Christus gebruikt.” (Mormon 9:29.) De Heer heeft ons geboden volmaakt te worden en het avondmaal is een noodzakelijk deel van het proces daartoe. Als we elke week proberen onze zonden te overwinnen en ons voor te bereiden om de volgende zondag het avondmaal te nemen, verbannen we langzamerhand de zonde uit ons leven. Ons geweten wordt gevoeliger naarmate we meer gehoorgeven aan de ingevingen van de Heilige Geest. Met andere woorden, als we voortdurend de Heiland gedenken en ernaar streven zijn geboden te onderhouden, hebben we de Heilige Geest met ons zoals ons is beloofd.

Wanneer moet iemand nu niet van het avondmaal nemen? Aangezien het avondmaal deel uitmaakt van het pro-

ces tot vervolmaking, verwacht de Heer natuurlijk niet dat wij volmaakt zijn voordat we ervan nemen. Aan de andere kant bevatten de Schriften, zoals we al eerder hebben opgemerkt, inderdaad waarschuwingen betreffende het onwaardig nemen van het avondmaal. Sprekende tot zijn discipelen op het Amerikaanse werelddeel zei de Heiland: „Gij (zult) niemand willens en wetens onwaardig van Mijn vlees en bloed laten nuttigen, wanneer gij het zult bedienen;

Want wie Mijn vlees en bloed onwaardig eet en drinkt, eet en drinkt verdoemenis tot zijn ziel.” (3 Nephi 18:28,29.)

Paulus gaf een soortgelijke waarschuwing aan de Korintiërs. En met die waarschuwing gaf hij ons nog een aanwijzing hoe wij zouden kunnen weten wanneer we wel of niet van het avondmaal moeten nemen. Paulus zei: „Maar ieder *beproeve zichzelf* en ete dan van het brood en drinke uit de beker.” (2 Korintiërs 11:28; cursivering toegevoegd.)

Uit hetgeen de Heiland de Nephieten vertelde, kunnen we opmaken dat degenen die het avondmaal bedienen de verantwoordelijkheid hebben degenen die onwaardig zijn niet toe te staan van het avondmaal te nemen. De bisschop draagt deze verantwoordelijkheid, daar hij de presiderende autoriteit van de wijk is. Iemand die bij zijn bisschop komt om een zonde te belijden, kan van de bisschop de raad krijgen tijdens een bepaalde periode niet van het avondmaal te nemen - afhankelijk van de zwaarte van de zonde, de mate van bekering en andere factoren waar alleen de bisschop over kan beslissen, en die op ieder geval afzonder-

lijk gebaseerd zijn. Degenen die door een kerkelijke rechtbank onder censuur gesteld of geëxcommuniceerd zijn, worden uitgesloten van het nemen van het avondmaal tot aan de herstelling van hun volledig lidmaatschap of tot hun herdoop.

Uit hetgeen Paulus ons vertelt, blijkt dat we ook een grote verantwoordelijkheid dragen om onze eigen waardigheid ten aanzien van het nemen van het avondmaal na te gaan. Als we klaarblijkelijk schuldig zijn aan een zonde die zo ernstig is dat het nodig is om deze voor de bisschop te belijden, dan moeten we niet van het avondmaal nemen totdat we de zaak op de juiste wijze in orde gebracht hebben. „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (LV 58:43.) Indien u, nadat u uzelf beproefd hebt, eraan twijfelt of iets wel of niet beleden moet worden, wil ik u aansporen de zaak met uw bisschop te bespreken. Hij bekommert zich erom; hij houdt vertrouwelijke mededelingen geheim. Hij kan u helpen de zaak weer in evenwicht te brengen en kan u helpen om te weten wat u moet doen om vergeving te ontvangen en weer tevreden over uzelf te zijn.

En hoe staat het met zaken die niet noodzakelijkerwijs beleden hoeven te worden? Hierbij moeten we in ons eigen hart kijken. Zijn wij ons bewust van onze zonden en proberen we deze te overwinnen? Zijn we werkelijk gewillig ons te bekeren? Is ons hart vervuld van haat of boosheid of bittere gevoelens tegenover iemand anders of hebben we een vredig gevoel? Zijn we deze week rechtvaardiger dan de vorige? Waarderen we werkelijk wat de

Heiland voor ons gedaan heeft? Dit zijn enkele vragen die we onszelf zouden kunnen stellen voor we van het avondmaal nemen. Ik geloof dat we als we er werkelijk moeite voor doen, de antwoorden in ons eigen hart vinden. Wanneer u er bij stilstaat om te vragen: „Ben ik waardig?” dan bent u in zekere zin degenen die automatisch van het avondmaal nemen zonder er bij na te denken ver voor. En als u de moed hebt niet van het avondmaal te nemen wanneer u zich niet waardig voelt, dan hebt u een belangrijke stap in het bekeringsproces gedaan omdat u begonnen bent zich er meer van aan te trekken wat de Heer over u denkt dan wat anderen misschien denken. In het Engelse zondagsschoollesboek van de evangelieleerklas, cursus 1967/1968, staat deze verklaring die de moeite waard is aangehaald te worden: „Indien iemand *zich ervan bewust wordt* dat hij onwaardig is en *niet bekeert*, moet hij wel de avondmaalsvergadering bijwonen maar de moed hebben niet van het avondmaal te nemen. De aanwezigen die zien dat iemand niet van het avondmaal neemt, moeten niet gaan speculeren wat de redenen ervan kunnen zijn. We moeten allen het feit aanvaarden dat iemand het zich kan veroorloven het avondmaal aan zich voorbij te laten gaan, als hij niet het gevoel heeft dat hij er van moet nemen. Iemand moet noch de avondmaalsvergadering overslaan als hij niet waardig is van het avondmaal te nemen, noch van het avondmaal nemen omdat hij voelt dat hij dit voor zijn fatsoen moet doen. Hij moet geen „verdoemenis tot zijn ziel” eten en drinken. (Cursivering toegevoegd.) □

DE GEVOLGEN VAN EEN ZEGEN

Hans-Wilhelm Kelling

Verscheidene jaren geleden had ik, als president van het zendingsgebied Duitsland München, een ongewone belevenis die mijn geloof versterkte. Ik vergaderde, zoals ik regelmatig deed, met mijn twee assistenten, de broeders Bryce Betteridge en Gregory Smith. Terwijl ik probeerde de nadruk op een zeker punt te leggen, haalde ik een belevenis aan die ik ongeveer twintig jaar tevoren als jonge zending te Trenton (New Jersey) had. Bij het noemen van die stad, merkte broeder Smith eningszins verbaasd op dat Trenton zij geboorteplaats was en hij vroeg wanneer ik daar op zending geweest was. Ik antwoordde: „In 1954”. Hij werd steeds nieuwsgieriger - dat was het jaar waarin hij geboren was. Daarna vroeg ik naar zijn familie, terwijl ik me er plotseling van bewust werd dat ik een belangrijke rol in het leven van deze jon-

ge man gespeeld had. De bijzonderheden schoten me snel weer te binnen.

Er waren niet veel kerkleden in Trenton toen mijn collega en ik werden geroepen om daar een gemeente te organiseren. De Heer zegende ons evenwel en we onderwezen en doopten verscheidene gezinnen. De gemeente begon te groeien.

Op zekere dag kwam zuster Smith, een lid van de gemeente van wie de man in die tijd niet actief was, bij ons en vroeg een bijzondere zegen. Ze was zwanger en de doktoren waren bang dat er zich complicaties bij de ontwikkeling en de geboorte van het kind zouden voordoen. Zuster Smith volgde de raad die de Heer in de Schriften heeft gegeven op en vroeg met groot geloof in de Heer en zijn priesterschap om hulp.

Ik vermeldde de gebeurtenis in mijn zen-

Na mijn zending verloor ik het contact met de familie Smith en hun zoon. Tijdens de vergadering in het zendingshuis in Duitsland met de broeders Smith en Betteridge, schoten deze heerlijke en mooie gebeurtenissen mij weer te binnen. Zou dit dezelfde jongen kunnen zijn die ik éénentwintig jaar geleden in mijn armen gehouden had? Ik vroeg broeder Smith of zijn moeder ooit iets verteld had over ongewone omstandigheden met betrekking tot zijn geboorte. Zijn antwoord bevestigde mijn vermoedens, maar ik vroeg hem om zijn moeder om bijzonderheden te schrijven. Twee weken later kwam het antwoord. Ze bevestigde dat een zekere broeder Kelling, een zendeling uit Duitsland haar inderdaad een zegen had gegeven en dat de geboorte van haar zoon ten gevolge daarvan normaal verlopen was.

delingendagboek en herinner me zelfs nu het kalme gevoel dat ik had terwijl ik de zalving bevestigde. Onder invloed van de Heilige Geest beloofde ik zuster Smith dat er zich geen complicaties zouden voordoen en dat het kind gezond en sterk geboren zou worden en dat het de Heer zou dienen.

Spoedig daarna werd ik overgeplaatst maar ik zal nooit de ontmoeting met zuster Smith die een paar maanden later tijdens een districtsconferentie plaatsvond, vergeten. Ze legde een gaaf en gezond jongetje in mijn armen. Tot op de dag van vandaag herinner ik mij de warmte, de dankbaarheid, de nederige trots en de macht van het priesterschap die in mijn hart opwelden. In mijn dagboek schreef ik, dat ik weliswaar nog niet wist wat voor een gevoel het was om vader te zijn, maar dat het zoiets moest zijn als ik op die dag voor het jongetje Smith voelde.

Het is moeilijk om woorden te vinden voor hetgeen ik toen voelde. De Heer liet een nederige dienstknecht de gevolgen zien van een zegen die hij vele jaren geleden gegeven had. „Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen.” (Prediker 11:1.) Daar in Duitsland, diende de jongeman die ik tweeëntwintig jaar geleden bijgestaan had in de wijngaard des Heren en stond mij bij in het vervullen van mijn heilige roeping. Door de macht van het priesterschap van de Heer was broeder Smith het leven geschonken en bovendien had hij gezondheid, energie en groot geloof gekregen en dit alles gebruikte hij om de Heer te dienen.

Vreugde, verbazing en dankbaarheid voor de wegen des Heren vervulden daarop mijn ziel. Ik wist niet dat broeder Smith in Trenton geboren was toen ik hem riep om mijn assistent te zijn. Ik had de verantwoording voor 200 zendingen en ik wist niet waar elk van hen geboren was. Ik weet dat broeder Smith door inspiratie geroepen werd om mijn assistent te worden. Het was geen toeval dat hij naar het zendingsgebied Duitsland München werd gestuurd. Het was geen toeval dat ik tijdens onze vergadering Trenton in New Jersey noemde en dat broeder Smith hierop inging.

En wat was hier allemaal het resultaat van? Bij broeder Smith werd het getuigenis van het evangelie en van zijn roeping versterkt. Mijn eigen getuigenis van de macht van het priesterschap werd bekrachtigd. Ik voelde heel sterk hoe goed onze Hemelse Vader voor ons is. Hij had op barmhartige en tedere wijze een dienstknecht geweldige aanmoediging en zelfvertrouwen gegeven om hem te helpen bij de uitvoering van een hele moeilijke opdracht. □

Gedachten die overwogen moeten worden

Ouderling Hugh W. Pinnock
van het Eerste Quorum der Zeventig

Er zijn gedachten die overwogen moeten worden. Als we dat bedenken wordt onze tijd op aarde meer voldoening gevend en spannend.

Wat zijn dit voor gedachten? Ik zal er drie opnoemen. Dit is de eerste: *Wat je zult zijn, ben je nu aan het worden*. In *Hamlet* van Shakespeare zegt Ophelia: „We weten wat we zijn, maar we weten niet wat we zullen worden” (*4de akte, 5de scène, regel 42,43*). Aangezien het evangelie in de zeventiende eeuw nog niet hersteld was, wist zelfs Shakespeare niet precies wat de mens kon worden;

maar wij weten het en deze kennis voegt een nieuwe dimensie toe aan ons leven, deze is onmogelijk te begrijpen zonder het evangelie van Jezus Christus.

Spencer W. Kimball werd niet uitsluitend op 27 december 1973 profet, maar gedeeltelijk al toen hij jong was omdat hij zich voorbereidde op wat er plaats zou vinden. Wij worden vandaag verheerlijkt door de daden die we verrichten, door de gedachten die we overwogen en door de woorden die we spreken.

Op de Universiteit van Utah kende ik een jonge vrouw, Kathy McKay, een

Spencer W. Kimball en zijn collega-zending, L. M. Hawkes, poseren in juni 1915 te St. Louis in Missouri voor een foto.

---

heel goede musicienne die van haar ouders geleerd had dat haar toestand in de eeuwigheid bepaald werd door haar dagelijkse handelingen. Ze was een voorbeeld voor iedereen die haar kende. Een atleet uit een andere staat kreeg interesse voor het evangelie door haar alleen maar gade te slaan en te zien hoe rein ze was. Ze wist dat ze toen al de persoon die ze zou worden, aan het worden was.

Een tweede gedachte die we moeten overwegen is deze: *Vandaag kan een van de belangrijkste dagen in je leven zijn.* Vince Lombardi, een van de grootste voetbaltrainers (rugby) die ooit geleefd heeft, leerde zijn spelers om in elke „play” alles te geven wat ze hadden. Hij verklaarde het zo: „In elke ‚play’ zijn er slechts vijf of zes uiterst belangrijke speelmomenten die het uiteindelijke resultaat van de wedstrijd bepalen; niemand weet echter wanneer die uiterst belangrijke speelmomenten plaatsvinden en dus moeten we in elke ‚play’ alles geven wat we hebben om de tegenpartij te verhinderen doelpunten te maken of om zelf doelpunten te maken.” (Noot van de vertaalster: In dit verhaal gaat het om rugby; elke wedstrijd bestaat uit verschillende „plays” (delen).)

Zo is het ook in het leven. We hebben vijf of zes of misschien nog een paar uiterst belangrijke dagen in ons leven - de dag waarop we beslissen alles wat we zijn en wat we hebben aan de Heer Jezus Christus te geven; de dag waarop we die bijzondere persoon vinden waarmee we hand in hand door de eeuwigheid kunnen gaan; de dag waarop we zeggen: „Ja, bisschop, ik zal dienen waar ik ook maar heengezonden wordt.” Er zijn niet veel van die dagen maar we moeten elke dag zo goed mogelijk leven zodat we wanneer die uiterst belangrijke dagen

komen op de juiste wijze zullen reageren en uiteindelijk de eeuwige beloning zullen ontvangen die ons allen te wachten staat indien wij waardig zijn.

Een derde gedachte die overwogen moet worden, is deze: *Als je niet op de juiste wijze reageert op een behoefte, zal misschien niemand het doen.* Ik herinner me een jongedame die bij mij op school zat, ze had verschillende problemen. Ze was erg arm. Ze kon zich niet zo kleden als de andere leerlingen en ze was onzeker en bang. Maar een jongeman die haar kende, nam de tijd om haar te groeten wanneer hij haar zag. Op een dag zouden ze een geschiedenisproefwerk krijgen en hij zei tegen haar: „Laten we hier gaan zitten en samen leren.” Dit deden ze en ze kon merken dat hij haar waardeerde als medemens.

De weken kwamen en gingen. Op zekere dag vertelde ze die jongeman dat hij haar leven gered had. „Wat bedoel je? Heb ik je leven gered?” vroeg hij.

„Weet je nog die dag toen we dat geschiedenisproefwerk hadden?”

„Ja.”

„Ik wilde die dag zelfmoord plegen. Ik wist dat niemand om me gaf, dat niemand van me hield. De mensen lachten om de manier waarop ik gekleed ging, om wat ik zei en om hoe ik eruit zag. Maar jij hebt je om mij bekommerd en daarom leef ik nog steeds.” Ze is nu verpleegkundige en voldoet aan de behoeften van anderen.

Als we die drie gedachten overwegen - we worden wat we zijn, er zijn uiterst belangrijke dagen en we moeten ons bekommeren om anderen - en erin geloven, dan zullen we het gemakkelijker vinden om te zeggen wat er gezegd moet worden en te doen wat er gedaan moet worden. □

Ik was net negentien en was pas betrekkelijk kort op zending in Japan; maar ondanks mijn geloof in het evangelie en mijn verlangen naar rechtvaardigheid, twijfelde ik er ernstig aan of ik werkelijk ooit goed genoeg kon zijn om door de Heer aanvaard te worden.

Ik had de verleiding tot zelfzucht, trots, onkuisheid, macht en rijkdom die de wereld zo aanlokkelijk weet te maken ge-

Houden van de dingen waar God van houdt

Dennis R. Peterson

zien en ik voelde me zwak. Hoe kon ik ooit al deze „menselijke” verlangens weerstaan? Soms had ik het gevoel dat het naleven van de geboden een dwangbuis was waar ik mezelf ingestopt had, een onnatuurlijke houding die het evangelie me wilde laten aannemen, terwijl satan er van onder steeds stukjes afknipte.

Maar dat was voor ik mijn ontdekking deed.

Zoals zovele zendelingenervaringen werd die ontdekking veroorzaakt door een bijzonder gezin. De eerste keer dat we bij de familie Uno kwamen, schrokken we van het gedrag van de vader. Hij vloekte zijn vrouw uit en zijn fijne jongens deinsden met angstige gezichten uit zijn nabijheid terug. Maar hij luisterde naar ons en nodigde ons uit om terug te komen. Vijf weken later liepen de tranen ons over de wangen toen we ons getuigenis van het evangelie gaven en broeder Uno met zijn lieve en geliefde zoontjes zagen stoeien en lachen.

Nadat mijn collega en ik die avond weggingen, voelde ik me zo blij als ik me nog nooit gevoeld had, toen ik eraan dacht dat dit zelfde lieve gezin in de eeuwigheid verenigd zou zijn. En ik werd heel erg bang wanneer ik eraan dacht dat ik daar niet aanwezig zou zijn om me met hen te verheugen. Daarna werd ik mij ervan bewust dat mijn beste pogingen om zonde te weerstaan misschien niet goed genoeg zouden zijn en die avond knielde ik en smeekte de Heer met heel mijn hart om mij te tonen hoe ik rechtvaardig kon zijn.

Ik bad hier dagelijks om, week na week, gedurende mijn zending en daarna en zocht in de Schriften naar een antwoord. Op zekere morgen kwam het antwoord. Ouderling James E. Talmage verklaarde

in *Jezus de Christus* dat de Heiland „het vermogen (had) tot zondigen, indien Hij dat had gewild. . . Niettemin is zijn zekerheid tegen valsheid er niet een van uiterlijke dwang, doch van innerlijke weerhouding als gevolg van zijn gecultiveerde waarheidsliefde.” (Hoofdstuk 10, blz. 101.)

Het was voor mij een ogenblik van wer-

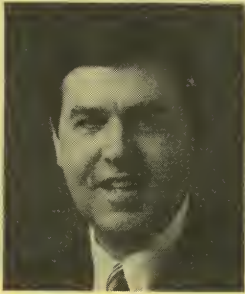
Ik begreep tenslotte dat uiterste verdediging van Christus niet zijn verheven wilskracht was, maar dat Hij, gekoesterd door de Geest, eenvoudig niet naar satans duistere alternatieven *verlangde*. Hij hield van de dingen waar zijn Vader van houdt.

---

kelijke openbaring. Ik begreep tenslotte dat de uiterste verdediging van Christus niet zijn verheven wilskracht was, maar dat Hij, gekoesterd door de Geest, eenvoudig niet naar satans duistere alternatieven *verlangde*. Hij hield van de dingen waar zijn Vader van houdt. Zijn verlangens werden aldus omgezet in daden, die daden weerspiegelden een vrijwillige rechtvaardigheid die uit de diepte van zijn wezen voortkwam.

Dat was de sleutel: houden van de dingen waar God van houdt, zijn verlangens de mijne te maken en aldus werkelijk zoals Hij te zijn. Mijn probleem was dat ik probeerde op een goddelijke wijze te handelen terwijl ik goddeloze dingen

De cactus, het kruis en Pasen

Jeffrey R. Holland Directeur van de kerkelijke onderwijsinstellingen

Waarschijnlijk hebben we allemaal wel ervaringen gehad waarbij we werkelijk iemand nodig hadden om ons te helpen. Ik herinner me dat ik als jongetje eens werkelijk hulp nodig had. Terwijl ik op een berghelling in de buurt van ons huis speelde, viel ik bovenop een geweldig grote, stekelige cactus. O, wat deed dat vreselijk veel pijn! De stekelige doornen van de cactus staken door mijn gym schoenen heen, door mijn sokken, door mijn broek, door mijn bloes - ze staken overal doorheen! Ik voelde me net een schietschijf voor pijlen.

Onmiddellijk schreeuwde ik zo hard dat horen en zien je verging. Ik kon niet omhoog, noch naar beneden, niet naar voren, noch naar achteren. Door elke beweging die ik maakte, schenen die stekels nog dieper in mijn huid te prikken. Ik bleef dus waar ik was en brulde.

Ik was toen vijf jaar en mijn oudere broer, die mij onmiddellijk te hulp kwam snellen, was acht. Hij was diep onder de indruk toen hij mij zag en begreep hoe slecht ik eraan toe was. Toch

begon hij enkele stekels uit te trekken, maar ze schenen nog meer pijn te doen toen ze eruit kwamen dan toen ze erin gingen en ik brulde zelfs nog harder. Bovendien bloedden de wondjes die toch maar zo groot waren als speldeprikken, heel erg als de stekels eruit gehaald werden, zodat ik er na een paar minuten uitzag als een reclameposter voor de bloedtransfusie van het Rode Kruis.

Tenslotte zag mijn broer dat zijn zwakke pogingen om de stekels eruit te trekken hopeloos waren. Er moesten nog tientallen stekels uitgetrokken worden en ik schreeuwde nog steeds zo hard als ik maar kon. Hij deed het enige dat een achtjarige broer kon doen. Hij holde de berg af, nam zijn rode wagentje en spande zich tot het uiterste in om naar de kant van de helling te komen waar ik de dood afwachtte - dat dacht ik tenminste. Met wat rukken en trekken en tillen - en een heleboel kabaal van mijn kant - kreeg hij me van de cactus en in de wagen. Toen bracht hij me op de een of andere wonderbaarlijke wijze, die alleen bekend is bij kinderen en bij de Voorzie-

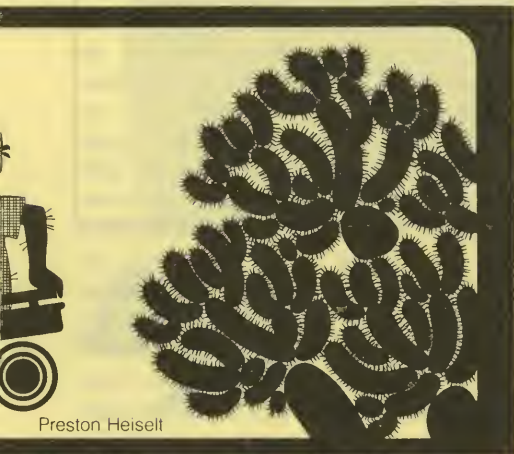
nigheid, de steile berg af in zijn wagen. De rest van het verhaal is uit mijn gedachten weggevaagd. Ik herinner me dat mijn moeder me uit mijn kleren hielp en de rest van de stekelige dorens uittrok. Wat ik me *wel* heel duidelijk herinner en nooit zal vergeten, is de aanblik van mijn broer die die wagen trok en vastbesloten was naar mij toe te komen. Hij was zo bezorgd dat hij heel erg hard zijn best deed om bij me te komen. Zelfs als ik honderd jaar word, vermoed ik dat ik

me niets over mijn broer beter zal herinneren dan wat ik die dag van hem zag. Ik had hem heel hard nodig. En daar kwam hij aan en hij kwam helpen. Pasen is altijd een bijzondere tijd voor ons (voor mij is het de allerbeste dag van het hele jaar) en we moeten allen proberen te onthouden dat we eens een heel moeilijk probleem het hoofd moesten bieden en iemand nodig hadden om ons te helpen. Het was een veel groter probleem dan een verloren lievelingsdier of

een kapot stuk speelgoed of vallen op een cactus. Gedurende een lange geschiedenis met ervaringen, die begon bij Adam en Eva en die doorgaat tot aan ons leven, was het een probleem dat ons in de tegenwoordigheid van satan en zijn gehate volgelingen laten als het niet zou worden opgelost. We zouden dan nooit verenigd kunnen worden met onze familieleden, met onze vrienden en met onze Hemelse Vader die ons liefheeft. We zouden voor eeuwig gevangen zijn.

Maar Jezus, onze oudere broer, had ervoor gezorgd dat Hij niet door satan gevangen genomen werd. Hij was nog steeds veilig buiten de gevangenispoorten. Op een wijze die we misschien niet volledig begrijpen, zelfs niet wanneer we heel oud zijn, bevrijdde Jezus ons. Het was alsof Hij de enige sleutel tot de gevangenisdeur had en alsof Hij alleen de kracht had deze open te doen. Hierdoor redde Hij ons leven, zodat onze families bijelkaar gehouden kunnen worden en

zodat we op zekere dag terug kunnen keren naar ons hemels thuis. Hij betaalde een vreselijk hoge prijs om dit voor ons te doen, een prijs waarvoor wij Hem moeten eren en eerbied moeten tonen door zijn geboden te gehoorzamen. Hij onderging een afschuwelijke dood aan een kruis. In die zielsangst veroorzaakt door lichamelijke en geestelijke pijn, dacht Jezus op dat moment ook dat Hij alleen en zonder hulp was, en toch liet Hij het niet na om ons te helpen.

Jezus is voor ons gestorven en slechts de bergen die beefden en de zon die zich verduisterde schenen het geschenk te begrijpen dat gegeven werd. Toen gebeurde er iets wonderbaarlijks! Iemand die gestorven en begraven was, kwam weer tot leven en wel op de bijzondere wijze die opstanding heet.

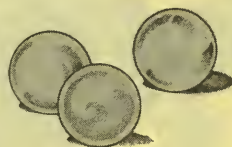
In die vredige omgeving van een lenteduin stond Jezus op uit het graf waarin Hij begraven was om weer bij onze Hemelse Vader te gaan wonen. En op de een of andere prachtige, wonderbaarlijke wijze heeft Hij ons dezelfde macht en het zelfde voorrecht gegeven. Ik weet niet precies hoe dit gebeuren zal, maar ik weet dat we door Jezus de gelegenheid gekregen hebben om alle twijfel en wanhoop en de dood te overwinnen. Dat is nu wat Pasen voor mij betekent.

Elk jaar zou ik willen dat jullie met Pasen eraan denken hoe veel mooier alle prachtige lentebloemen eruit zien (en aanvoelen) dan die stekelige cactus waar ik eenmaal in gevallen ben. En ik zou bijzonder graag willen dat jullie aan onze broer Jezus Christus denken. Wij hebben alles aan Hem te danken, want Hij kwam om onze wonden te helen, onze vrees weg te nemen en ons veilig thuis te brengen wanneer we Hem werkelijk heel erg hard nodig hebben. □

Het gebed

Susan Piele

Toen Calvin begon te stotteren, terwijl hij alleen maar om het zout en de peper vroeg, wist ik dat er iets niet in orde was. Calvin had altijd moeite met spreken. Het was leuk toen hij twee of drie jaar was en het klonk schattig toen hij vijf of zes was. Maar toen hij zeven of acht was en nog steeds stotterde, nam mams hem mee naar een kliniek voor spraakmoeilijkheden. Nadien scheen het probleem opgelost te zijn, behalve op bepaalde tijden wanneer Calvin zich ergens druk over maakte.

Calvin is mijn grote broer en ik kan zien wanneer hij ergens bang voor is, gedeeltelijk omdat hij gaat stotteren maar ook vanwege kleine dingen die hij zegt of doet.

Hij was bang om priester te worden en het avondmaal te zegenen. Niet omdat hij het avondmaal niet wilde zegenen - dit wilde hij graag. Dat was het hele probleem. Calvin vat dergelijke dingen heel ernstig op. Hij wilde niet dat er iemand, in het bijzonder de diakenen op de voorste bank, een reden had om ge-

urende die heilige verordening te giehelen, zelfs als ze alleen maar lachten om de manier waarop Calvin het gebed opzei.

Calvin leest veel en ik denk dat hij daar het idee vandaan had om knickers te gebruiken. Een zekere Griek die Demosthenes heette, had de gewoonte hardop iets voor te dragen terwijl hij steile heuvels beklom of stenen in zijn mond te stoppen en dan boven het bulderen van de golven van de zee uit toespraken te schreeuwen, zodat hij duidelijker kon spreken. Ik vond het gek toen Calvin mij erover vertelde - stel je voor dat hij stenen in zou slikken of zo - maar Calvin was geloof ik wanhopig. Hij wist dat mams boos zou zijn als ze hem er ooit op zou betrappen dat hij stenen in zijn mond stopte, dus waren knickers het beste vervangmiddel dat hij kon bedenken.

Ik verzamel knickers. Ik kan er niet veel mee doen maar ik vind het leuk om de verschillende kleuren te bekijken en te zien wat licht kan veroorzaken wanneer het door de knickers heenschijnt. Calvin kwam op een dag beneden naar mijn kamer en stond lang in de deuropening, hij keek alleen maar naar me. Soms staat mijn broer op een bepaalde manier en daaraan weet ik dat hij iets op zijn hart heeft en toen stond hij op die manier. Een lange jongeman, die misschien te mager is, met heel kort helblond haar. Calvin houdt ervan om 's zomers te ballen en dan komt er haar in zijn gezicht. Er lag een vreemde uitdrukking op zijn gezicht toen hij naar mij keek. Ik zat op mijn bed en ik had al mijn knickers voor me uitgespreid. Ze zagen er fantastisch uit.

„Jenny,” zei hij tenslotte. Ik keek op en wachtte. „Zou je mij vijf of zes van jouw

knickers willen verkopen?” Toen werd hij rood - hij voelde zich verraden. Mijn broer wordt altijd rood wanneer hij praat over iets wat belangrijk voor hem is. De spraaklerares zegt dat dat een deel van hetzelfde probleem is, waardoor Calvin gaat stotteren en dat dit te zijner tijd wel overgaat. Tot dusver was dat gedeelte nog niet uitgekomen.

Toen scheen Calvin van gedachten te veranderen en zei: „Het is niet belangrijk.”

Ik pakte een rode knikker op en hield deze tegen het licht zodat ik de luchtbelletjes er binnenin kon zien. „Als het niet belangrijk is,” vroeg ik, „waarom wil je ze dan kopen?”

Hij zei niets en ik wist dat de woordens-troom als een lange gestotterde zin naar buiten zou komen als hij nu zou proberen te spreken. Hij keek naar me en er lag een worsteling in die blik. Toen draaide hij zich om en liep mijn kamer uit.

Later gaf ik hem natuurlijk enkele knickers. Wat kon ik anders doen? Ik waste er zes, droogde ze af en stopte ze in een doosje. Toen legde ik het doosje op zijn bed. Toen ik 's avonds aan tafel kwam, zei ik: „Er ligt iets voor je op je bed, Calvin.”

Hij zei toen ook niets, maar ik kon zien wat er in zijn ogen lag.

Ik hoorde heel lang niets meer over de knickers. Calvin is heel voorzichtig wanneer hij niet wil dat de mensen iets weten. Maar zijn verjaardag kwam elke dag dichterbij. En elke zondag wanneer het avondmaal voorbereid werd, ontdekte ik dat ik naar mijn broer keek. Hij zat dan altijd ineengedoken op zijn plaats en ik kon me voorstellen waar hij aan dacht. Soms vergat ik, terwijl het gebed werd uitgesproken, bijna mijn ogen dicht te doen. Hij luisterde zo geconcent-

treerd dat het scheen of hij aandachtig genoeg luisterde voor ons beiden.

Ik was bang dat iemand een fout zou maken bij het opzeggen van het avondmaalsgebed. Toen dit gebeurde, keek ik naar Calvin en ik kon zien dat dit hem van binnen pijn deed, terwijl hij de tijd afwachtte dat hij zou moeten knielen en het gebed opzeggen. Hij had zo'n diep gevoel voor dat gebed dat hij het volmaakt wilde hebben. Het betekende werkelijk veel voor hem en ik wist dit!

Op een dag toen ik naar beneden ging, hoorde ik een gemompel, dus begon ik naar de oorsprong te zoeken. Het kwam uit het washok. Ik deed het licht beneden uit, liep zo zachtjes als ik maar kon naar de deur van het washok en maakte deze open. Calvin stond bij de wasmachine met mijn knickers in zijn mond. Hij zei iets alhoewel ik de woorden door al die knickers niet kon verstaan.

Ik stond daar heel lang. Maar ik wilde niet dat Calvin wist dat ik hem gezien had, dus draaide ik me om en ging naar buiten. Toen kwam ik voor de tweede keer zo luidruchtig als ik maar kon het washok binnen en deed of ik wat zeepoeder haalde. Het gemompel hield direct op. Calvin knikte en ik ging weer naar buiten en naar boven naar mijn kamer. Een paar minuten later hoorde ik hem de trap opkomen.

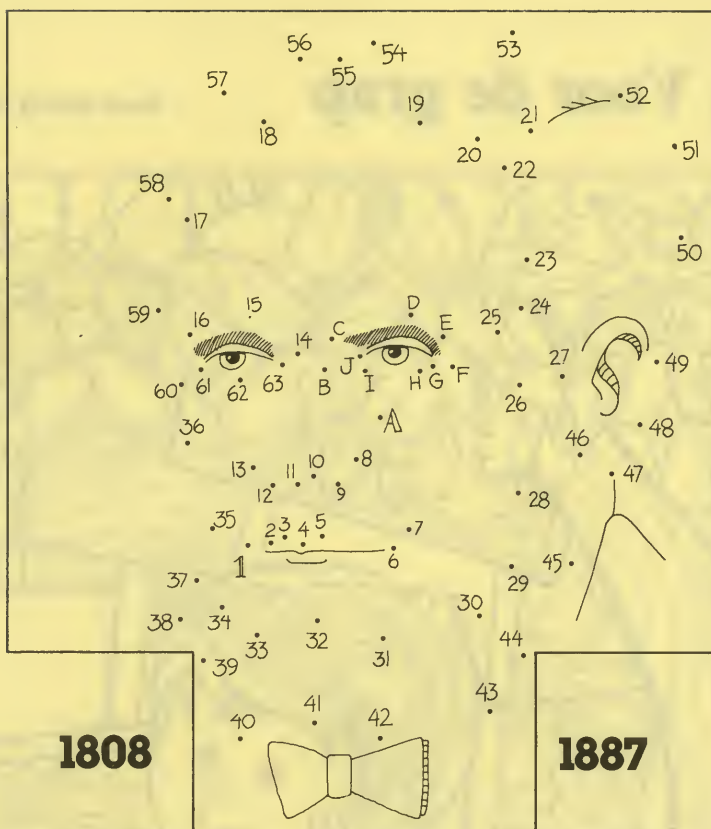
Enkele weken later was Calvin jarig. De zondag daarna werd hij tot priester geordend en kreeg hij de opdracht een van de avondmaalsgebeden op te zeggen.

Ik kan me nog steeds herinneren dat ik daar zat, naar hem staarde en zag hoe het licht op zijn blonde haar viel waardoor het glansde. Van jongens wordt niet verondersteld dat ze mooi zijn, of tenminste je wordt niet verondersteld toe te geven dat ze dit zijn, maar Calvin was mooi. Ik was zo bang dat hij een fout zou maken dat ik dacht dat mijn hart zou stilstaan. Ik was ervan overtuigd dat ik door zijn worsteling zou gaan huilen.

Plotseling keek hij me strak aan en in zijn ogen lag een uitdrukking die me liet weten dat hij wist dat alles goed zou gaan. Toen knielde hij zoals de priesters dit doen en begon te bidden. Niemand huilt tijdens het avondmaal behalve de oudere zusters, maar die zondag moest ik ook huilen. Calvins stem klonk zacht, maar was tot achterin de kapel te horen.

Ik heb nog nooit iemand anders het gebed op die wijze horen opzeggen als hij op die zondag deed. Hij begon: „O God, de Eeuwige Vader, wij bidden U. . .” En hij maakte geen één fout. Ik zat daar en hilde omdat het prachtig was en omdat ik van mijn broer hield! En die avond toen ik naar boven ging, zag ik dat de knickers weer op mijn bed lagen.

Eens zal ik oud worden en daar kan ik niet veel aan doen; maar zelfs als ik negentig ben, zal ik die knickers nooit weg doen, net zo min als ik de gedachte kan vergeten aan die eerste keer dat Calvin het avondmaal zegende. □

1808

1887

JOHN TAYLOR

John Taylor was de derde president van de kerk. In 1836 werden hij en zijn vrouw in Canada tot de kerk bekeerd. Hij reisde duizenden kilometers als zendeling. In 1844 ontsnapte hij ternauwernood aan de dood toen Joseph en Hyrum Smith in de gevangenis van Carthage werden vermoord. Omdat hij niet in staat was zich tegen de woedende bende te verdedigen, rende broeder Taylor naar het raam om eruit te springen, maar dat werd verhinderd doordat een schot hem in de dij trof. Er volgde nog een kogel die zijn borst binnengedron-

gen zou zijn en hem gedood zou hebben als deze niet tegengehouden was door een zilveren horloge in zijn vestzak.

Op negenenzestigjarige leeftijd werd hij president van de kerk. Hij was president van 1880 tot 1887. Deze jaren waren vol moeilijkheden voor hem en de kerk, toch bleef hij een zachtmoedige en liefdevolle man voor zijn familie en voor de mensen met wie hij omging. Hij nodigde vaak kinderen uit om de vergaderingen met hun ouders bij te wonen en hij liet ze dan zijn beschadigde zakhorloge zien en vertelde ze dan het verhaal dat erbij hoorde. Hij was een man die hield van gezellige bijeenkomsten en die een goed ontwikkeld gevoel voor humor had. □

Voor de grap

Door Beverly Johnston

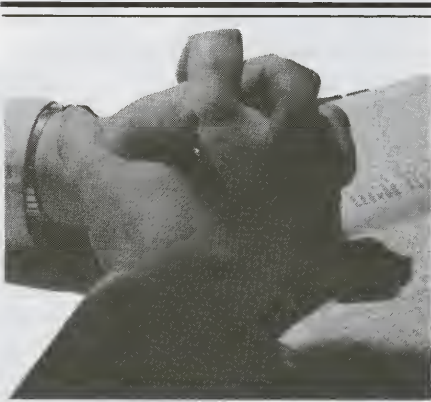

**Verborgen
vogels**

Bill denkt dat hij alleen is in zijn boomhuis,
maar hij ziet niet de twaalf vogeltjes. Zie jij ze?
Zoek ze, en kleur ze. Dan komen ze beter uit.

verlangde. Als ik de verlangens van mijn hart kon veranderen, dan zouden mijn daden vanzelf goddelijk worden.

Ik voelde een soort hoop die ik tevoren nog niet gevoeld had. Ik begon weer in de Schriften te lezen en probeerde er hunkerend achter te komen waar God van houdt. Mormon bracht de verklaring voor mij onder woorden. Wat ik

wilde hebben was naastenliefde, hetgeen „de reine liefde van Christus” is. En ik kon deze ontvangen als ik zou bidden „tot de Vader met alle kracht van (mijn) hart, (opdat ik) met deze liefde (mocht) worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort.” En Mormon voegde er ook de belofte aan toe die ik nodig had: „opdat gij de zonen van God moogt worden . . . opdat wij . . . mogen worden gereinigd gelijk Hij rein is.” (Moroni 7:47,48; cursivering toegevoegd.)

Ik voelde dat de lijsten met geboden en voorschriften plotseling veranderd werden door een zekere macht - de macht

om niet alleen maar uiterlijke dingen te veranderen, maar ook gevoelens, voorliefde en verlangens.

Voorzichtig koos ik mijn eerste doel. Het was niets geweldigs, maar het was een hardnekkig probleem. Ik hield er niet van om naar de kerk te gaan. Dus 's morgens en 's avonds bad ik: „Heer, zeg mij zodat ik tegenover onze kerkdiensten sta zoals Gij dat doet. Help mij om daarin te vinden wat Gij erin zoudt vinden. Help mij op die wijze deel te nemen als Gij dat zoudt doen.” En er begonnen ongelooflijke dingen te gebeuren. De zondag werd een dag die van licht vervuld was; ik merkte dat ik er naar hunkerde om de andere leden van de kerk te begroeten, om hen mijn getuigenis te geven, om van de leerkrachten te leren, om dat wat ik voelde en waar ik geen woorden voor had, uit te drukken in de liederen en om nederig en dankbaar te nemen van de zinnebeelden van het offer van onze Heiland. De zondag werd een sabbat. Het bijwonen van de kerkdiensten betekende niet langer dat ik mijn verlangens naar rusten, lezen, studeren, skieën en spel moest onderdrukken. Nu was het een uitdrukking geven aan rechtvaardige, liefdevolle verlangens.

Door die eenvoudige ervaring kreeg nog een tekst een nieuwe betekenis. De leer van het priesterschap was inderdaad in mijn ziel nedergedaald; want ik voelde dat de Heilige Geest mijn metgezel was doordat ik vrijwillig de sabbatdag heiligde „zonder dwangmiddelen”, en daardoor vloeiden de zegeningen ervan mij toe. (Zie LV 121:45,46.) Terwijl deze verbazende ervaring plaatsvond, werd mijn geloof groter en begon ik werkelijk hoop te krijgen dat mijn opgaven verandering teweeg konden brengen.

Een volgende opgave was iemand waarmee ik nauw moest samenwerken. Ik bewonderde hem niet bijzonder en hij verachtte mij klaarblijkelijk. Naarmate onze contacten geprikkelder werden merkte ik dat hij opzettelijk probeerde mijn werk te saboteren en mij hinderde om ruzie uit te lokken. Ik reageerde hierop op de aloude wijze van de natuurlijke mens en spoedig was er een bittere strijd aan de gang. Tijdens de ogenblikken waarop ik in een vredigere stemming was, beseftte ik dat ik mijzelf kapot maakte en dat de Geest bezig was mij vanwege deze strijd te verlaten.

Ik richtte mij tot de Heer en bad dag en nacht: „Vader, ik heb het heel erg moeilijk met deze man. Wilt Gij mij zegenen, zodat ik zo over hem mag denken als Gij dit doet.” Spoedig begon ik hem als een heel andere persoon te zien, dan voor wie ik hem gehouden had. Ik zag nu een overgevoelige persoon die zich snel beledigd voelde, die zich eenzaam voelde, kwetsbaar was en bang was voor nieuwe situaties. Ik begon de grote kracht te zien die hij ontwikkeld had en die hem tot deze positie gebracht had. Maar bovendien begon ik langzamerhand eerbied en zelfs ontzag voor hem te krijgen. Hier was een zoon van God, die Hij liefhad. En wie kon zich er tegen verzetten zo iemand lief te hebben? Ik niet. Het kwam. *De liefde kwam zomaar*. Weer was er een plekje in mijn hart veranderd en de belofte van de Heer was vervuld. Ik heb de ervaring opgedaan dat er vele weken voorbij kunnen gaan waarin men tenminste tweemaal per dag de Heer moet smeken voordat deze veranderingen plaats hebben. Maar ze *zullen* plaats hebben en indien we „standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en

alle mensen”, hoeven we het gevoel van vreugde en vrede niet te verliezen. (Zie 2 Nephi 31:20.)

Wat zouden er een wonderen volbracht kunnen worden als we evenveel behagen zouden scheppen in het liefhebben van anderen als onze eeuwige Vader en als wij zijn respect voor onze kinderen zouden voelen en zijn wijsheid zouden gebruiken om hen te bestraffen? Indien wij houden van de dingen waar God van houdt, hoe staan we dan tegenover geld, gebed, eerlijkheid, werk of onze roepingen in de kerk?

Weinigen onder ons zullen de dramatische „grote verandering” meemaken die tot stand gebracht werd onder de toehoorders van koning Benjamin waardoor wij opeens „geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen.” (Mosiah 5:2.) De meesten van ons veranderen langzaam, regel op regel, gebod op gebod, genade op genade, totdat er van een ieder van ons gezegd kan worden: hij of zij is lankmoedig en goedertieren, is niet afgunstig, praat niet, is niet opgeblazen, zoekt zichzelf niet, wordt niet verbitterd, rekent het kwade niet toe, is niet blijde over ongerechtigheid, maar is blijde met de waarheid, bedekt alles, gelooft alles, hoopt alles, verdraagt alles. (Zie 1 Korintiërs 13:4-7.)

We zouden ons wel voor kunnen stellen dat zij die celestiale tronen en het eeuwige leven zullen beërven, degenen zijn die in hoge mate en vrijwillig het goede, het ware en het reine liefhebben en dat dag in dag uit zouden verkieszen, zelfs als er na dit leven geen leven zou zijn. Inderdaad zou voor zulke mensen het terugkeren tot ons hemels huis even gewoon zijn, als een volgende dag aan deze zijde van de eeuwigheid ontwaken. □

EEN STRIJD DIE GEWONNEN WERD

Constance Polve

Terwijl ik het stoffige pad dat met rommel was bedekt en dat naar een oud, vervallen hutje leidde, afliep, was ik letterlijk van streek door de hopeloze armoede die ik zag. Het dak van het huisje was aan één kant ingedeukt. De gebroken ruiten waren onbeholpen afgedekt met oude kranten. De tuin was bedekt met een slordig geheel van gebroken glas, spijkers, oude blikken en andere overblijfselen. Gescheurde vitrages hingen los voor de ramen en mijn oog viel op het vuil dat de muren en vloeren binnen in het huisje bedekte. Ongeveer 15 tot 20 katten holden voor mij uit toen ik het pad op liep. Bij het kloppen op de verweerde deur, dacht ik vluchtig aan het comfortabele leven waar ik op de Brigham Young Universiteit in Provo (Utah) aan gewend was geraakt en ik verlangde op dat ogenblik naar de veiligheid van de campus. Maar nu was ik hier, vele kilometers van Provo vandaan als leerling-verpleegkundige en ik was er niet helemaal zeker van of ik voor de

moeilijke taak die mij opgedragen was, klaar was.

Het was verscheidene weken voor die tijd in mijn les over volksgezondheid begonnen. Als onderdeel van de cursus moesten we allemaal praktische ervaring opdoen als leerling-verpleegkundige. Ik was van plan geweest om in Salt Lake City te gaan werken, maar op onze eerste dag verklaarde mijn docent dat er leerling-verpleegkundigen nodig waren om een bureau voor volksgezondheid in een stadje van personeel te voorzien. Ik voelde binnen in mij een zekere aansporing om me als vrijwilligster op te geven. Ik probeerde deze te onderdrukken, maar het ging niet en het duurde niet lang of ik was op weg naar een nieuw tehuis en nieuwe verantwoordelijkheden.

De dag nadat ik aangekomen was, meldde ik me in het bureau voor volksgezondheid bij de twee gediplomeerde verpleegsters; dit waren de twee enige wijkverpleegkundigen in het hele dis-

trict. Te stellen dat ze het druk hadden, was veel te zwak uitgedrukt. Mijn oog viel op de dossiers die honderden gevallen vertegenwoordigden, die allemaal op de een of andere wijze behoefte hadden aan medische hulp. Met een angstig gevoel begon ik te beseffen dat er geen tijd zou zijn voor uitvoerige observatie en studie. Ik zou gewoon moeten beginnen met werken en er het beste van hopen. Degene die toezicht op mij moest houden, wees mij drie gevallen toe en zei toen, terwijl ze mij bedachtzaam aankeek: „Ik heb nog een geval voor je, maar ik aarzel om je dat te geven.” Ze hield een dik vergeeld dossier in haar hand.

„Deze oude vrouw heeft een ernstig medisch probleem en ze weigert geholpen te worden. Dit gaat al twee jaar lang zo en ik heb er genoeg van steeds weer te proberen haar te helpen. Als je het zou willen proberen en belooft niet teleurgesteld te zijn als het je niet lukt, dan zal ik je dit geval geven.” Ik had veel medelijden met deze oude vrouw die ik nog nooit gezien had en ik wist dat ik het moest proberen.

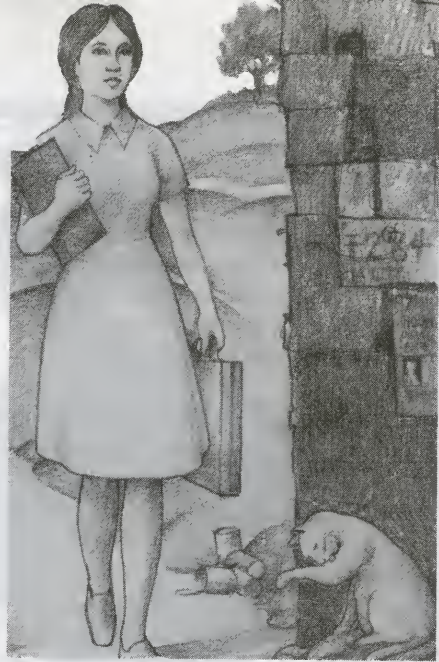
Toen ik haar dossier las, ontdekte ik dat ze achter in de 70 was en dat ze enkele jaren geleden haar rechterbeen had verwond bij een ernstig ongeluk. Er waren geen botten gebroken maar belangrijke bloedvaten en spieren waren beschadigd en gescheurd. Alhoewel ze behandeld werd, bleef de bloedsomloop in haar onderbeen slecht. Op regelmatig terugkerende tijden stagneerde het bloed, waardoor zich afvalproducten verzamelden, die druk uitoefenden op het omliggende weefsel en aldus het gezonde weefsel in de buurt verstikten of aantastten, waardoor er beenzweren ontstonden. Ze werd hier zolang door gekweld dat ze

uiteindelijk naar een dokter toegegaan was. Hij was wel een goede dokter, maar hij was ongevoelig en ruw geweest. Vanwege dit ene ongelukkige voorval werd ze heel erg bang en besloot nooit meer naar een dokter te gaan. De geneesheer had niet de kans gekregen zijn behandeling te voltooien, als gevolg hiervan was haar been erg pijn gaan doen en was gaan ontsteken en kon ze het niet meer gebruiken. Het was bedekt met grote etterende zweren. Er kwam helderrood bloed uit en dood, geel-zwart weefsel en het vlees rotte op verschillende plaatsen weg.

De oude vrouw leefde als een kluizenaarster en het enige werkelijke contact dat ze met de rest van de wereld had, was door middel van een buurmeisje die ervoor betaald werd om boodschappen te doen. Anderen hadden geprobeerd haar te helpen maar de oude vrouw was bang en wilde niemand ontvangen.

Toch was ik, toen ik haar die eerste dag opzocht, niet werkelijk voorbereid op de zieke, gebogen oude vrouw met lang, grijs, verward haar die naar de deur strompelde. Ze gaf mij nauwelijks de tijd haar te vertellen wie ik was voor ze me beval om weg te gaan en verklaarde dat ze wilde dat alle verpleegkundigen haar met rust zouden laten. Maar ik wist dat ik niet kon gaan. Terwijl ik bij haar thuis was, had ik een lucht bespeurd, die ik slechts eenmaal voor die tijd tegengekomen was, maar die ik nooit vergat. Ze had gangreenvorming (afsterving van levend organisme).

De leidende verpleegkundige bevestigde mijn diagnose en wilde het geval van mij wegnemen. Ze vertelde mij dat de oude vrouw misschien nog maar een paar weken zou leven en als ze zou sterven terwijl door een leerling het geval behan-

deld zou worden, zou de officier van justitie van het district mij mogelijksterwijs ondervragen en mijn bekwaamheid als verpleegkundige aan de orde stellen. Ze zei dat ze de verantwoording nu over zou nemen. Op de een of andere wijze kon ik niet aanvaarden dat het leven van de oude vrouw op zo'n pijnlijke en eenzame wijze zou eindigen. Ik smeekte haar om het nog één week te mogen proberen en als door een wonder stemde ze toe.

De tweede dag liet de oude vrouw mij binnen en we praatten over van alles en nog wat behalve over haar probleem. Ik ging naar huis en huilde. Ik was er zeker van dat ik nooit in staat zou zijn haar ervan te overtuigen hoe belangrijk het voor haar was om hulp in te roepen.

De derde dag bezocht ik haar weer en plaatste haar voor het feit dat ze zou sterven als ze niet behandeld zou worden. Ze scheen het niet eens erg te vinden, omdat ze er zeker van was dat ze niets had om voor te leven.

Ik ging terug naar mijn flat en was erg ontmoedigd. Wat kon ik doen wanneer ze weigerde geholpen te worden? Ik kon me tot niemand wenden behalve in gebed. Ik had al eerder voor haar gebeden, maar op deze dag knielde mijn kamergenote in oprechte bezorgdheid naast me neer en samen baden we innig tot de Heer en smeekten om wijsheid en leiding.

De volgende paar dagen gingen voorbij zonder dat er iets gebeurde. Ik probeerde geloof te hebben en bad voortdurend. Op de vijfde dag kwam het antwoord. Ik wist opeens wat ik moest doen. Ik hoorde geen stemmen, had geen visioenen en kreeg geen ingevingen in mijn hart of van buitenaf. Ik wist alleen maar wat ik moest doen.

Ik zette mijn plan in elkaar en haastte mij naar het huis van de oude vrouw. Haar ogen glansden toen ik haar de schuimende waterstofperoxyde liet zien die ik meegebracht had. Ze was helemaal onder de indruk en vroeg of ze in het ziekenhuis dergelijke pijnloze geneesmiddelen en behandelingen toepasten. Ik verzekerde haar dat ze heel zorgzaam zouden zijn zodat haar verblijf daar zo aangenaam mogelijk zou zijn. Ik bracht een kort bezoek aan het ziekenhuis om ze te vertellen dat deze oude vrouw die zo vreselijk bang was voor doktoren waarschijnlijk spoedig zou komen.

De volgende dag ging ik terug naar Provo voor het weekend. Ik wilde haar niet alleen laten, maar het werd gemakkelijker gemaakt door een liefdevolle en bezorgde buurvrouw, de moeder van het meisje dat de boodschappen deed voor de oude vrouw. Ze was verheugd over de verandering die in de vrouw plaats be-

gon te vinden. Ze beloofde dat ze alles zou doen om haar te helpen.

Toen ik terugkwam, merkte ik dat mijn bejaarde vriendin de moed had gehad naar het ziekenhuis te gaan. Het hele bureau voor volksgezondheid in het district was in feeststemming. Ik holde naar de kamer in het ziekenhuis waar de oude vrouw lag. Haar schone, glimmende gezicht begroette mij met een warme glimlach. „Ik ben naar het ziekenhuis gegaan. Je hebt mij overtuigd,” zei ze. Daarna vroeg ze mij tot welke kerk ik behoorde. Toen ik antwoordde dat ik een heilige der laatste dagen was, zei ze: „Ik wist het. Ik wist al vanaf de eerste dag toen ik je zag, dat je naar mij toegezonden was. Er lag een glans op je gezicht die ik bij anderen van jouw geloof ook opgemerkt heb. Ik moest je wel vertrouwen.”

Probeer u zich de vreugde voor te stellen die mijn ziel vervulde! God had in één week tot stand gebracht wat anderen twee jaar lang geprobeerd hadden. Ik was nog nooit zo opgelucht geweest. Haar been was in drie maanden volkomen genezen. De HLD-wijk in het gebied waar zij woonde, knapte haar huis en haar tuin op als dienstbetoonproject. De zendingen bezochten haar en spoedig daarna werd ze gedoopt.

Nu bezoekt ze geregeld de vergaderingen op zondag, de Zustershulpvereniging daarbij inbegrepen en haar levensvreugde is teruggekeerd. Ik ben zo dankbaar dat ik deze dochter van onze Hemelse Vader heb leren kennen en liefhebben. Door mijn ervaringen met haar heb ik geleerd dat je door bestendig geloof en inspanning een groot geestelijk loon kunt ontvangen. En wanneer dit gebeurt, ben je nooit meer dezelfde als voorheen. □

Kunt u slagen voor het eindexamen?

Ouderling Dean L. Larsen van het Eerste Quorum der Zeventig

Niet lang geleden interviewde ik een jongeman die een zending wenste te vervullen, hij had zich tijdens zijn tienerjaren echter schuldig gemaakt aan enkele zeer ernstige overtredingen. Hij was lid van een actief gezin van heiligen der laatste dagen en was zelf ook altijd een lid geweest dat actief had deelgenomen zelfs gedurende de tijd van zijn overtredingen. Uiteindelijk was hij naar zijn bischop gegaan en had zijn verkeerde daden beleden. Nu was zijn leven al meer

dan een jaar vrij van de vroegere moeilijkheden en hij wilde graag op zending gaan.

Terwijl we over zijn toestand spraken en de beslissingen die hij vroeger in zijn leven gemaakt had en die tot zijn twijfelachtige positie in de kerk gevoerd hadden, zei hij: „O, ik wist dat wat ik deed verkeerd was en ik was er zeker van dat ik op zekere dag alles weer in orde zou brengen en op zending zou gaan.”

Hoewel ik verheugd was over het verlan-

gen van de jongeman om zijn leven weer in orde te brengen en de Heer als zending te dienen, was ik bezorgd over de blijkbaar voorafberaamde en berekende manier waarop hij zichzelf had veroorloofd om de juiste weg te verlaten en zich verderfelijk en immoreel te gedragen om daarna bijna alsof hij een rooster volgde dat door hem zelf was opgesteld, te beginnen zijn besluit om gehoorzaam te zijn te hernieuwen.

Als mijn ervaring met deze jongeman de enige van dit soort geweest was, zou het niet de moeite waard zijn geweest deze hier te vermelden; helaas is dit echter geen op zichzelf staand geval. Er schijnt een groeiende tendens en verleiding voor jonge mensen te bestaan om de verboden dingen van de wereld uit te proberen, niet met de bedoeling om ze voorgoed te aanvaarden maar met de opzettelijke beslissing tijdelijk eraan toe te geven net alsof ze een of andere te belangrijke waarde bezaten of te spannend waren om over te slaan. Het is een van de grote beproevingen van onze tijd.

Terwijl velen deze uitstapjes op verboden terrein te boven komen, spelen zich een steeds groter wordend aantal tragedies af die verderf en wanhoop proberen te brengen in het leven van velen en die langdurige gevolgen hebben. Heimelijke zonden bestaan niet. Alhoewel het begaan ervan berekend en vooraf bepaald kan worden, kunnen de gevolgen ervan niet door de persoon die schuldig is aan het wangedrag gereguleerd worden. Wanneer we het tegenovergestelde geloven, dan worden we het gemakkelijke slachtoffer van een van de verraderlijkste leugens waar de vader der leugens zich ooit aan schuldig gemaakt heeft. Kortgeleden woonde ik de diploma-uitreiking van een plaatselijke middelba-

re school bij. De leerlingen die uitgenodigd waren om voor hun klasgenoten te spreken, uitten zich in termen zoals de grootste en edele opgaven die voor hen lagen wanneer ze over de drempel in het leven de volwassenheid binnenstapten. De volwassen sprekers prezen de deugden en mogelijkheden van de hedendaagse jeugd en spraken over de grenzen die ze in toekomstige jaren zouden kunnen overschrijden, de nieuwe wetenschapsgrenzen die geopend zouden kunnen worden door leden van de klas die net hun diploma hadden gehaald, de gevreesde ziekten waarvoor geneesmiddelen gevonden zouden worden en de doorbraak op diplomatisch gebied en op het gebied van intermenselijke verhoudingen die blijvende vrede op aarde zou brengen. Het was een aansporende en inspirerende bijeenkomst.

Al luisterend naar de indrukwekkende toespraken bij deze gelegenheid, merkte ik dat ik in mijn eigen gedachten bezig was de punten te ordenen die ik graag tot deze groep jonge mensen zou hebben willen zeggen. Ik wist dat de meesten van hen heiligen der laatste dagen waren. Ik wist dat ze uit gezinnen kwamen waar de trots over hetgeen ze volbracht hadden, gedeeld werd. Ik was ook op de hoogte van de evenementen die enkele van deze jonge mensen voor de uren en dagen die direct volgden op de diploma-uitreiking gepland hadden. Ik bemerkte dat ik deze jongelui die net hun diploma hadden gekregen, eigenlijk ernstig wilde toespreken, niet over de heerlijke, verborgen jaren in de vage toekomst wanneer ze hopelijk heel veel voor de mensheid zouden volbrengen, maar over hier en nu. Ik wilde ze zeggen: „Ik maak me geen zorgen over hetgeen jullie volgend jaar of in de volgende generaties doen; ik ben be-

zorgd over hetgeen jullie vanavond en morgen gaan doen. Wat hebben jullie gepland? Waar gaan jullie heen? Wat gaan jullie vanavond doen?"

Nu ik deze gedachten vermeld, weet ik dat er jonge mensen in die examenklas, evenals in sommige soortgelijke groepen, waren die zichzelf na hun diploma-uitreiking vrijwillig en met voorbedachte rade in omstandigheden gebracht hebben waardoor ze zichzelf, hun familie, hun kerk en hun Hemelse Vader ont-eerden. Het lag niet in hun bedoeling zich tijdens hun leven voortdurend zo te

gedragen. Het was alleen om plezier te hebben, een tijdelijke sensatie, een waagstuk. Maar het uiteindelijke resultaat is vernietigend. De resultaten zullen hun leven en het leven van degenen die hen liefhadden en vertrouwden op ongelukkige en onvoorzienne wijze en voor onbepaalde tijd beïnvloeden. De menslievendheid zal onverbiddelijk tot een lager niveau afdalen. Sommigen zullen deze verkeerde daden nooit volledig te boven komen en het hele mensdom zal onvermijdelijk het verlies voelen.

Voor degenen die het vertrouwen dat in hun gesteld werd niet beschaamd hebben en die niet toegegeven hebben aan het modeverschijnsel van deze tijd, heb ik de allergrootste bewondering en ik ben hen erg dankbaar. Jullie zijn onze stralende hoop. Ik ben jullie veel verschuldigd. Jullie maken dat het eindresultaat aller dingen toch anders zal zijn. Jullie zijn de laatste grote steunpilaar tegen het kwaad dat de aarde overspoeld. Jullie hebben getoond dat jullie onkreukbaar zijn. Jullie zijn onbedorven. Moge God jullie hiervoor zegenen! Ik beef als ik de woorden van de Heer aan zijn volk in deze bedeling lees. „Want dit is een dag van waarschuwing en niet van vele woorden. Want Ik, de Here, laat Mij niet bespotten in de laatste dagen.” (LV 63:58.)

Als ik de dagen beschouw die voor ons liggen, heb ik hoop vanwege de belofte van de Heer; maar ben ik bang vanwege de waarschuwingen die Hij ons geeft als ik zie hoe er geschipperd wordt.

Jonge mensen, laten we het vertrouwen dat de Heer in ons gesteld heeft, niet beschamen. Laten we doen wat we moeten doen en aan de verwachtingen voldoen die Hij van ons heeft. Het maakt werkelijk verschil uit. □

WEES EEN ZENDELING

Ouderling LeGrand Richards
van de Raad der Twaalf

Ieder van ons beïnvloedt het leven van onze vrienden en we kunnen zendingen zijn als we dat willen. Er zouden nooit mensen om ons heen moeten wonen die geen lid van de kerk zijn en die wij niet uitgenodigd hebben om zich bij de kerk aan te sluiten. Velen van ons hebben hun burens nog nooit uitgenodigd om lid van de kerk te worden.

Een paar jaar geleden was ik in opdracht van de kerk te Omaha in Nebraska om het feestelijk begin van de bouw van de brug ter herinnering aan de mormoonse pioniers bij het Winter Quarters bij te wonen. Ik ontmoette daar een man die districtspresident was in het zendingsgebied. Hij had 17 jaar te Salt Lake City in Utah gewoond en had op het kantoor van de Union Pacific Railroad (de spoorwegen) gewerkt tot het werd overgeplaatst naar Omaha. Hij sloot zich in Salt Lake City niet bij de kerk aan. Toen hij naar Omaha verhuisde, ontmoette hij de zendingen. Ik vroeg hem: „Waarom bent u niet in Salt Lake City lid van de kerk geworden?” Hij zei: „Niemand heeft me daartoe ooit uitgenodigd.”

Ik reed met een ringpresident naar Farmington in New Mexico en de zendings-

president die met ons reed, had 12 jaar te Ogden in Utah gewoond en had dezelfde ervaring gehad. Ik vroeg hem waarom hij niet in Ogden lid van de kerk geworden was. Hij zei dat niemand hem ooit daartoe uitgenodigd had.

Ik heb deze verhalen een paar jaar geleden in Wyoming verteld. De ringpresident zei dat deze hem herinnerden aan de periode dat hij bisschop van een wijk was. Een van de mensen die in zijn buurt woonde, belde hem op en zei: „Bis-

schop, denkt u dat ik goed genoeg ben om lid van uw kerk te zijn?" Hij zei: „Ik besepte alleen maar dat we hem nooit gevraagd hadden om lid van de kerk te worden. Dus trof ik voorbereidingen om hem vrijdagavond te dopen. Toen belde ik een vrouw in de buurt op en vertelde haar dat deze man zich bij de kerk zou aansluiten en of ze geen zin had om ook te komen? Ze zei: „Bisschop, ik heb me afgevraagd hoelang ik nog in uw buurt zou moeten wonen voor u mij zou vragen lid van uw kerk te worden.”

U hoeft niet oud te zijn of zelfs geen 19 jaar oud te zijn om in staat te zijn de deur open te doen. U zou sommige van uw vrienden naar enige van uw wijk- of seminarie-activiteiten mee kunnen nemen en ze dan naar de zendingen kunnen verwijzen; spreek met de zendingen af om ze te bezoeken. U zult nooit iets in deze wereld doen dat u grotere vreugde en meer geluk zal schenken dan een werktuig zijn in de handen van de Heer, waardoor er iemand aan deze kerk gebracht kan worden.

De Heer zei: „En wanneer gij al uw da-

---

gen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!" (LV 18:15.)

Toen ik in de zuidelijke staten was, had ik een ervaring die mij hielp beseffen wat de Heer naar mijn mening bedoelde. Ik ontving een brief van een fijne broeder uit Phoenix in Arizona. Hij was een nogal bejaarde man. Hij zei dat zijn grootvader in 1840 een van de eerste bekeerlingen in de staat Mississippi was. Hij zei: „Sinds die tijd hebben mijn vader en zijn nakomelingen meer dan 100 jaar zendingswerk voor de kerk gedaan.” Er waren er toen 15 in het zendingsveld en drie van hen waren in ons zendingsgebied. Ik vertelde dat verhaal in een zendelingenvergadering nadat ik in 1940 was aangesteld als presiderende bisschop en dat was precies 100 jaar nadat de grootvader lid van de kerk geworden was. Toevallig was zijn kleinzoon in die vergadering en dat wist ik niet. Hij kwam na afloop naar me toe en zei: „Broeder Richards, nu is het al 165 jaar zendingswerk.” Wanneer u er 10 tot 15 jaar tegelijkertijd bij optelt, dan kunt u er snel 100 jaar bijtellen.

Ik dacht het volgende: Indien die zending die in 1840 door de moerassen van Mississippi waadde, toen ze noch zonder „buidel of male” reisden en vele van hen malaria opliepen, slechts die ene man aan de kerk had gebracht, heeft hij waarschijnlijk niet gedacht dat hij veel gedaan had. Maar in 100 jaar werd er door die man en zijn nakomelingen 165 jaar zendingswerk gedaan, zónder alle bekeerlingen mee te tellen die hij gemaakt had én alle bekeerlingen die zij hadden gemaakt. Hoe kunt u beter zelf „schatten in de hemel (verzamelen), waar noch

mot noch roest ze ontoonbaar maakt en waar geen dieven inbreken noch stelen” (Matteüs 6:20) dan door een dergelijke dienst te verrichten?

Of u nu in militaire dienst, op zending, of onder uw vrienden bent, dag aan dag is er voor u gelegenheid om iets te zeggen, iets te doen, de weg te openen, om mensen uit te nodigen om deze wonderbaarlijke waarheid te horen. Ik zeg altijd dat er geen oprechte man of oprechte vrouw in deze wereld is, die de Heer liefheeft, die zich niet bij deze kerk zou aansluiten als ze wisten wat deze inhield. Voor mij is zij (vert. de kerk, in de tekst „dit volk”) werkelijk wat Jesaja haar noemde: „wonderlijk en wonderbaarlijk: (de wijsheid van zijn wijzen zal tenietgaan en het verstand van zijn verstandigen zal schuilgaan.)” (Jesaja 29:14.) Als we hun aandacht maar lang genoeg konden vasthouden om hen te tonen wat het inhoudt, dan zullen ze zich bij de kerk aansluiten.

Ik vergelijk de kerk graag met een puzzel. U gooit al de stukken op de tafel en u pakt ze één voor één op. Nadat u elk stuk bekeken hebt, weet u nog steeds niet wat het geheel voorstelt. Misschien hebt u de nek van een giraffe, de slurf van een olifant of de achterkant van een stal gezien; maar wanneer alles in elkaar gezet is, ontstaat er een mooie plaat. U kunt geen enkel stuk wegnemen zonder deze te vernielen.

Wanneer u hier een beetje mormonisme en daar een beetje mormonisme hebt, weet u niet wat het allemaal te betekenen heeft, maar wanneer alles wordt samengevoegd, zou niemand er meer iets van weg kunnen nemen.

Enige jaren geleden kreeg ik van president David O. McKay de opdracht tot een groep predikanten te spreken. Twee

kerken hielden in Salt Lake City een conferentie en daarbij waren hun leiders uit Californië, Oregon, Washington, Idaho en Nevada aanwezig. Op hun verzoek sprak ik tweeënehalf uur tot hen om hen te vertellen wat het mormonisme werkelijk is. Voor ik mijn toespraak beëindigde vertelde ik hen het volgende: „Toen ik presiderend bisschop van de kerk was, waren we verantwoordelijk voor het bouwprogramma van de kerk. We hadden het ontwerp voor de tempel te Los Angeles voorbereid. We namen op zekere dag dit ontwerp mee om het aan het presidium van de kerk te tonen. We hadden het ontwerp voor de aanleg van de elektriciteit en het lood-

U zult nooit iets in deze wereld doen dat u grotere vreugde zal schenken dan een werktuig te zijn in de handen van de Heer, waardoor er iemand aan de kerk gebracht kan worden.

gieterswerk nog niet klaar en toch hadden we al 84 bladzijden van ongeveer 122 cm lang en 76 cm breed met letterlijk vele duizenden getallen, tekeningen en ontwerpen erop. Daar was die tempel zoals hij geestelijk gebouwd was, toch was er nog geen gat in de grond. Alles wat de aannemer te doen had, was weten hoe hij dat ontwerp moest lezen en het uit moest voeren, maar hij kon geen 25 bladzijden overslaan en toch nog een compleet gebouw hebben.

„U kunt dit ontwerp nemen en over de hele wereld gaan en bij elk gebouw in de wereld proberen of het erbij past. Er is slechts één gebouw waar het bij zal passen en dat is de mormoonse tempel in Los Angeles. Ja, natuurlijk kunt u gebouwen vinden die hetzelfde materiaal hebben als dat in die tempel, zoals de elektrische draden, het loodgieterswerk, het cement en hout, maar u kunt geen ander gebouw vinden waar het ontwerp volkomen bij past.”

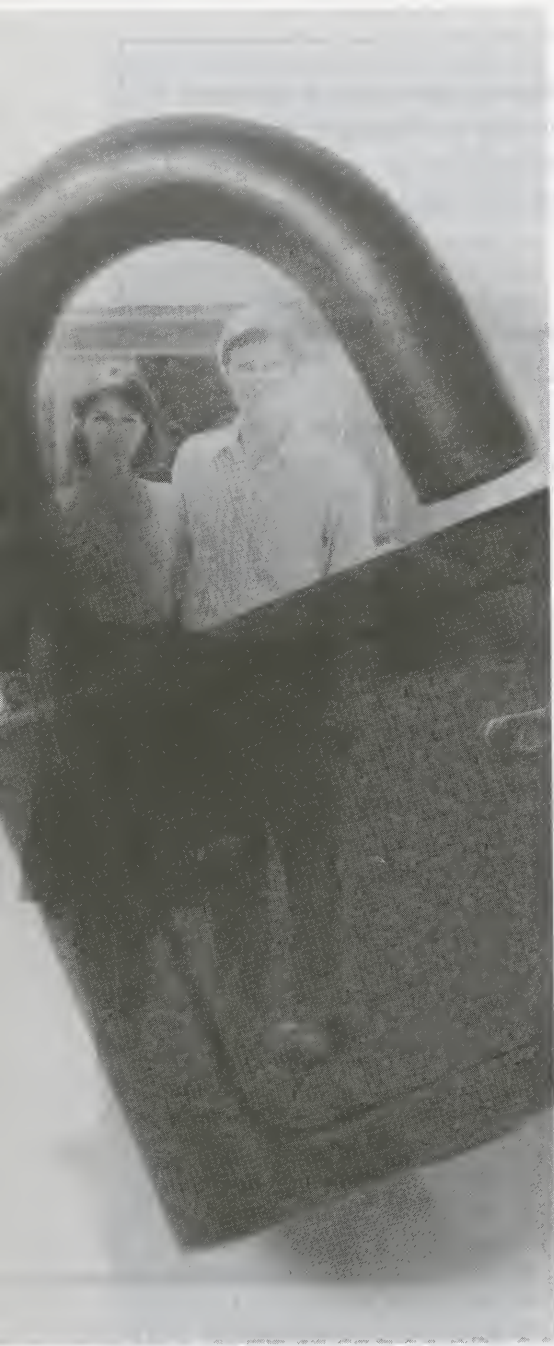
Toen hield ik de Bijbel omhoog. Ik zei: „Hier is het plan van de Heer. Jesaja zei dat de Heer van den beginne de afloop verkondigde. (Zie Jesaja 46:10.) Het staat hier allemaal in als u weet hoe het begrepen moet worden.”

Ik zei: „U kunt dit, het plan van de Heer

nemen en bij elke kerk in de wereld proberen of het erbij past. Er is maar één kerk waar het bij zal passen en dat is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Natuurlijk kunt u kerken vinden die enkele dingen hebben die in dit, het plan van de Heer voorkomen, maar u kunt geen andere kerk in de wereld vinden waarbij het volkomen passen zal.”

Toen ging ik verder met toelichten. Ik nam een heleboel teksten. Ik wil er slechts één nemen en deze toelichten. Ik haalde Johannes 10:16 aan, waar de Heiland zei: „Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder.”

Ik zei tot deze predikanten: „Weet iemand van u waarom deze tekst in de Bijbel staat? Kent iemand van u een andere kerk in de wereld die weet waarom deze tekst in de Bijbel staat?” Toen verbond ik deze tekst met hetgeen ik hen verteld had over de belofte aan Jozef van een nieuw land in het kostelijkste der eeuwige heuvelen. (Zie Genesis 49:26.) „Bij de beschrijving van dat land gebruikte Mozes het woord *kostelijkste* vijf keer (zie Deuteronomium 33:13-

17),” zei ik. „Weet iemand waar dat land is?” Toen vertelde ik hen wat ik hen reeds verteld had, dat het het land Amerika was. Ik sprak over de twee verslagen die bijgehouden werden.” (Zie Ezechiël 37:15-20.) „Weet iemand van u iets over het verslag van Jozef? Weet iemand van u waarom het in de Bijbel genoemd wordt?” Daarna vertelde ik hen dat de Heiland de Nephieten bij zijn bezoek in dit land Amerika vertelde dat zij de andere schapen waren over wie Hij gesproken had. Hij zei dat de Heer hem nooit geboden had zijn discipelen te vertellen wie de andere schapen waren, alleen dat Hij andere schapen had, die niet van die kooi waren. (Zie 3 Nephi 15:11-24.)

Wij hebben de volledige waarheid als we dit nu maar zouden willen beseffen en daarom noemen de profeten deze kerk (dit volk) „wonderlijk en wonderbaar” (Jesaja 29:14). Ik denk niet dat u iets in deze wereld zult doen dat u grotere vreugde zal geven dan mensen tot een kennis der waarheid te brengen. Wij ervaren dat in ons zendingswerk voortdurend.

Een vrouw werd in Idaho bekeerd. Ze komt me vaak bezoeken. Ze belt me bijna na elke conferentie op. Ze is verpleegkundige. Ze gaf mij een cheque van \$ 500 voor het kinderziekenhuis omdat een van onze heiligen haar bij de dood van haar man bezocht om haar te vertellen wat ze in de toekomst kon verwachten, indien ze slechts de waarheid kende. Kortgeleden kreeg ik een brief van haar. Ze zei dat ze meer liefde in deze kerk gevonden had dan ze ooit in haar leven ontvangen had - zelfs van haar eigen moeder.

Ik ontving een brief van een vrouw in Alabama. Ze had haar man verloren. Ze is een edele, wonderbaarlijke vrouw. De

zendelingen brachten haar de waarheid. Nu schrijft ze dat ze nog nooit in haar hele leven een dergelijke vreugde heeft gekend als die ze heeft gekend sinds de ouderlingen haar het evangelie brachten en ze doet prachtig werk in de kerk. We krijgen voortdurend dergelijke berichten.

U herinnert zich waarschijnlijk het verhaal dat president Grant zo vaak vertelde over de Scandinavische broeder die bekeerd werd en naar Amerika kwam. Ze hadden hem nog niet veel over de kerk geleerd. Dus ging de bisschop naar hem toe om hem de wet van tienden bij te brengen. Tenslotte stemde hij toe om zijn tienden te betalen. Toen wilde de

---

„Wat voor soort mens zou ik zijn om ze voor een miljoen dollar uit de kerk te verkopen?”

---

bisschop wat geld voor vastengaven hebben. Hij stemde toe in het betalen van de vastengaven. Toen wilden ze een kerkgebouw zetten. De man dacht dat dit uit het tiendgeld moest komen, maar voordat de bisschop klaar was het hem uit te leggen, had hij zijn bijdrage voor het gebouw al betaald. Toen ging de bisschop naar hem toe om te vragen of zijn zoon op zending kon gaan. Hij zei: „Dat is de druppel die de emmer doet overlopen.” Toen zei de bisschop: „Broeder zo en zo, van wie in deze wereld houdt u meer dan van iemand anders, behalve van uw gezin?” Hij dacht een ogenblik na en zei: „Ik denk dat ik van die mormoonse ouderling houd die naar het land van de middernachtzon kwam en

mij het evangelie van Jezus Christus onderwees.” Toen zei de bisschop: „Broeder zo en zo, hoe zou u het vinden als iemand net zoveel van uw jongen zou houden als u van die zending?” Hij zei: „Bisschop, u wint weer. Neem hem maar.”

U kunt er nu eenmaal niet onderuit komen.

President Anthon H. Lund vertelde ons zendelingen jaren geleden, toen ik op mijn eerste zending ging, dat de mensen van ons zouden houden. Hij zei: „Wordt niet hoogmoedig van trots en denk niet dat ze van je houden omdat jullie beter zijn dan andere mensen. Zij zullen van jullie houden vanwege hetgeen jullie hen brengen.” Op dat moment wist ik niet wat hij bedoelde, maar voor ik het kleine Holland verliet, wist ik het. Ik vergoot duizendmaal meer tranen toen ik daar wegging dan toen ik mijn geliefde familieleden thuis verliet om naar Holland te gaan.

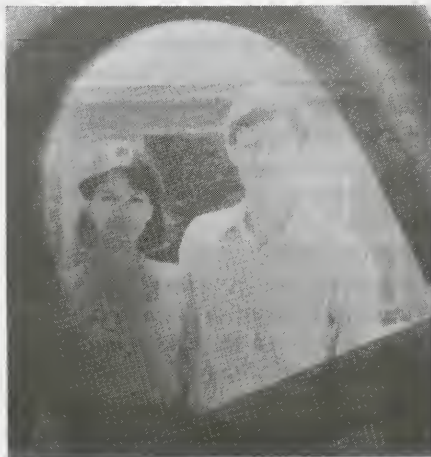
Ik ging met mijn collega een huis binnen waar ik de eerste zending geweest was. Een klein gedrongen vrouwtje keek mij in de ogen terwijl de tranen helemaal tot op haar schort rolden en zei: „Broeder Richards, het was moeilijk om mijn dochter een paar weken geleden naar Zion te zien vertrekken, maar het is nog veel moeilijker om u te zien vertrekken.” Toen wist ik wat broeder Lund bedoelde toen hij zei: „Zij zullen van jullie houden vanwege hetgeen jullie hen brengen.” Ik ging afscheid nemen van een man die het uniform van zijn land droeg. Hij was lang en had een baardje, zoals toen mode was in Holland. Hij knielde neer en nam mijn hand in de zijne en drukte en kustte deze. Toen begreep ik geloof ik wat broeder Lund bedoelde toen hij zei: „Zij zullen van jullie houden.”

Als we ver genoeg teruggaan is ieder van ons de een of andere zending dank schuldig voor het feit dat we in deze kerk zijn. Waarom nemen we dan niet de verantwoordelijkheid op ons om de boodschap door te geven?

Ik wil u zeggen dat uw getuigenis wanneer u die geeft over de goddelijkheid van dit werk zijn uitwerking zal hebben. Herinnert u zich dat Petrus de dag na Pinksteren voor de mensen stond en zij het evangelie in hun eigen taal hoorden verkondigen? Zij werden diep in hun hart getroffen (zie Handelingen 2:37) niet alleen vanwege de filosofie maar vanwege het getuigenis dat Petrus gaf dat Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God.

Ik zeg tegen de zendelingen wanneer ze uit gaan in het veld dat zij nooit hun stem moeten verheffen om te getuigen dat Jezus de Verlosser van de wereld is en dat Joseph Smith zijn profeet was en dat het Boek van Mormon waar is, zonder dat de Heer hun hart in hun boezem laat branden; en indien ze hun getuigenis zullen geven terwijl de Geest van de Heer hen begeleid, zodat hun woorden niet als schallend koper of een rinkelende cymbaal (zie 1 Korintiërs 13:1) zijn, dan zal het hart der oprechten door deze woorden diep getroffen worden en zij kunnen allen werktuigen zijn om mensen in de kerk te brengen.

Enige tijd geleden was ik in New York. Ik vertelde de heiligen met wie ik daar vergaderde dat de president hen vroeg om allen zending te zijn. Ik zei: „Zou u niet allen een ogenblik stil willen zijn om aan iemand te denken die geen lid van de kerk is - iemand met wie u samenwerkt, uw buurman, uw vriend of een familielid - iemand die u tot de kennis der waarheid kunt brengen? Zij zullen u er tot in

eeuwigheid dankbaar voor zijn. Het zou hun meer waard zijn dan dat u hen een miljoen dollar zou geven.”

Niet lang daarna ontving ik een brief van een jongeman uit Houston in Texas. Hij was in New York geweest, waar hij een conferentie op het gebied van zijn werk bijwoonde en hij had onze vergadering bezocht. In de brief stond het volgende. Hij zei: „Broeder Richards, ik heb gehoord hoe u ieder van ons uitnodigde om een instrument in de handen van de Heer te zijn om iemand tot de kennis van de waarheid te brengen. Ik schreef een brief aan mijn vrouw en vertelde haar dat ik haar een voorstel wilde doen wanneer ik thuiskwam.” Toen hij thuiskwam vertelde hij haar wat ik gezegd had. Hij zei: „Er is een jongeman bij mij op kantoor. Hij weet dat ik mormoon ben, maar ik heb hem nooit verteld waarom. Ik zou hem op een avond met zijn vrouw willen uitnodigen om bij ons te komen eten. Na het eten zullen we iets hebben om over te praten.”

Om kort te gaan, hij schreef me een brief van twee bladzijden om me te vertellen over de vreugde die hij had ondervonden

toen hij deze man en zijn vrouw in de wateren van de doop had gebracht. Ik heb ze sindsdien in Houston ontmoet. Ik geloof dat hij nu de zondagsschoolpresident van de ring is.

Ik hoorde een jonge zending in het noordwesten van de Verenigde Staten zeggen dat hij zijn zendingservaringen nog niet voor een miljoen dollar zou willen ruilen. Ik zat achter hem en zei tegen mijzelf: „Zou jij je eerste zending in het kleine Holland voor een miljoen dollar willen ruilen?” Ik begon de mensen te tellen van wie ik het voorrecht had hen in de kerk te brengen en mocht beleven dat hun zoons en dochters en hun kleinkinderen en nu hun achterkleinkinderen op zending gingen en gaan. Wat voor soort mens zou ik zijn om ze voor een miljoen dollar uit de kerk te verkopen? De zoon van slechts één man heeft genoeg voor deze kerk gedaan om alles wat ik gedaan heb en zelfs meer te vergoeden.

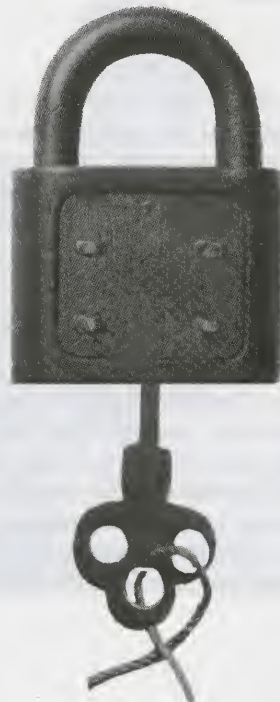
Broeder Matthew Cowley was een van de grote zendingen van de kerk. Tijdens één van de wijdingsdiensten op de Brigham Young Universiteit (op 12 maart 1946), verklaarde hij het volgende. Ik wil u dat zo graag doorgeven omdat broeder Cowley zo duidelijk mijn gevoel onder woorden brengt betreffende het grootse zendingsprogramma van de kerk. Hij zei:

„Zoals u gehoord hebt, heb ik twee zendingen in Nieuw-Zeeland vervuld. Ik heb twee universiteiten bezocht en ik wil nu aan het begin al zeggen dat ik, als ik mijn leven nog eens moest leven en ik moest kiezen tussen de zendingen naar Nieuw-Zeeland en mijn opleiding aan twee universiteiten, uit ieder standpunt voor mijn zendingen naar Nieuw-Zeeland zou kiezen: uit het standpunt

van opleiding, uit het standpunt van geestelijke ontwikkeling, van karakterontwikkeling en uit ieder ander oogpunt van ontwikkeling die we maar zouden kunnen bedenken. Ik zou voor niets het ene voor het andere willen ruilen. En dus ben ik er blij om nu voor u te staan, niet als advocaat, niet als iemand met een academische graad, maar als zending.” (Uit: *Man of Faith*, door Matthew Cowley, blz. 203.)

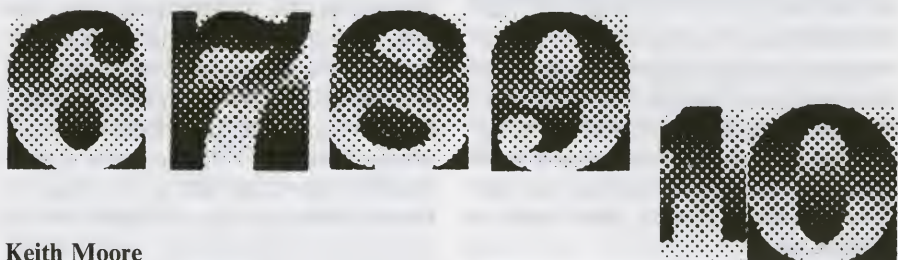
Zo voel ik het ook. Ik vind het zendelingenprogramma van de kerk het beste dat er in deze wereld is en het is een programma waar we allemaal aan deel kunnen nemen, onverschillig waar we wonen of wat we doen - niet slechts door de woorden die we spreken maar door het leiden van een hoogstaand leven, door ons licht zo te laten schijnen dat de wereld door het zien van onze goede werken, onze Vader die in de hemel is, kan verheerlijken. (Zie Matteüs 5:16.)

□

TIENDEN BETALEN- HET GAAT

Keith Moore

Verscheidene jaren geleden was ik ervan overtuigd dat ik niet mijn tienden en ook nog al mijn rekeningen kon betalen. Ik vroeg me feitelijk af of ik als ik zo arm was, mogelijkwerwijs vrijgesteld werd in Gods ogen. Omdat ik er zo over dacht, werd ik alleen maar armer.

Ik geloofde in het evangelie en was actief in mijn wijk, maar wanneer ik geen tiende betaalde, voelde ik dat er iets niet in orde was. Tenslotte bracht ik persoonlijk vijf dollar naar het huis van mijn bisschop zodat ik geen portokosten zou hoeven te betalen. Het was nog niet eens één procent, maar het was een begin. De volgende maand gaf ik hem tien dollar. Gedurende een paar maanden na die tijd

betaalde ik vijf procent in plaats van de volle tien procent.

Toen analyseerde ik mijn financiële toestand. Zelfs na het betalen van dit kleine bedrag was mijn bankrekening aan het einde van elke maand niet leeg, terwijl ik deze vroeger elke maand overtrok en daardoor extra rente moest betalen.

Nadat ik mijn tiende tot tien procent verhoogd had en dit verscheidene maanden bleef volhouden, ontdekte ik, dat er hoewel ik op mijn werk geen cent meer verdiende, aan het einde van elke maand een verrassende som geld op de bank stond. Er was geen verandering in mijn uitgaven gekomen. Integendeel, ze waren eerder hoger geworden, daar ik

nu ook in staat was mij enkele luxe artikelen te veroorloven. Toch bleef er nog een vrij groot bedrag op de bank over, iets dat het afgelopen jaar nog nooit gebeurd was.

Ik had vanaf het spreekgestoelte verhalen gehoord van mensen die tiende betaalden en waarbij dan de volgende dag een economisch wonder gebeurde. Ik ben dit niet belachelijk aan het maken, maar ik betaalde mijn tiende drie keer en kreeg de volgende dag per post een geweldige hoge rekening, een schuld die ik vergeten had te betalen of waar ik nooit van geweten had. Ik was een ogenblik ontmoedigd en kwam in de verleiding het betalen van mijn tienden „de schuld te geven”. Ik heb zelfs zoveel rekeningen ontvangen dat ik met tegenzin mijn tiende betaalde en deze terug wilde hebben. Maar ik ontdekte dat ik, toen ik de onverwachte rekeningen betaalde, toch nog

geld over had en zelfs een beetje extra voor kleine luxe artikelen. Klaarblijkelijk functioneerde de geestelijke wet van tienden.

Ik heb een advies dat ik nu vrijelijk en opgewekt geef aan degene die denken dat ze arm zijn en veel financiële zorgen hebben: geef „een beetje tienden” aan uw bisschop of zijn raadgevers. Geef dan een maand later meer dan dat bedrag. Betaal een volle tiende; ik ben ervan overtuigd dat uw problemen zich vanzelf beginnen op te lossen. Zo zal het gebeuren. Het kan zijn dat iets u kan hinderen of twijfel kan veroorzaken, maar geef daar niet aan toe. Sta niet toe dat u ontmoedigd wordt. Over een paar maanden zult u waarschijnlijk uit financiële moeilijkheden zijn. U zult spoedig geregeld tienden betalen en een vredig gevoel in uw hart hebben. □

